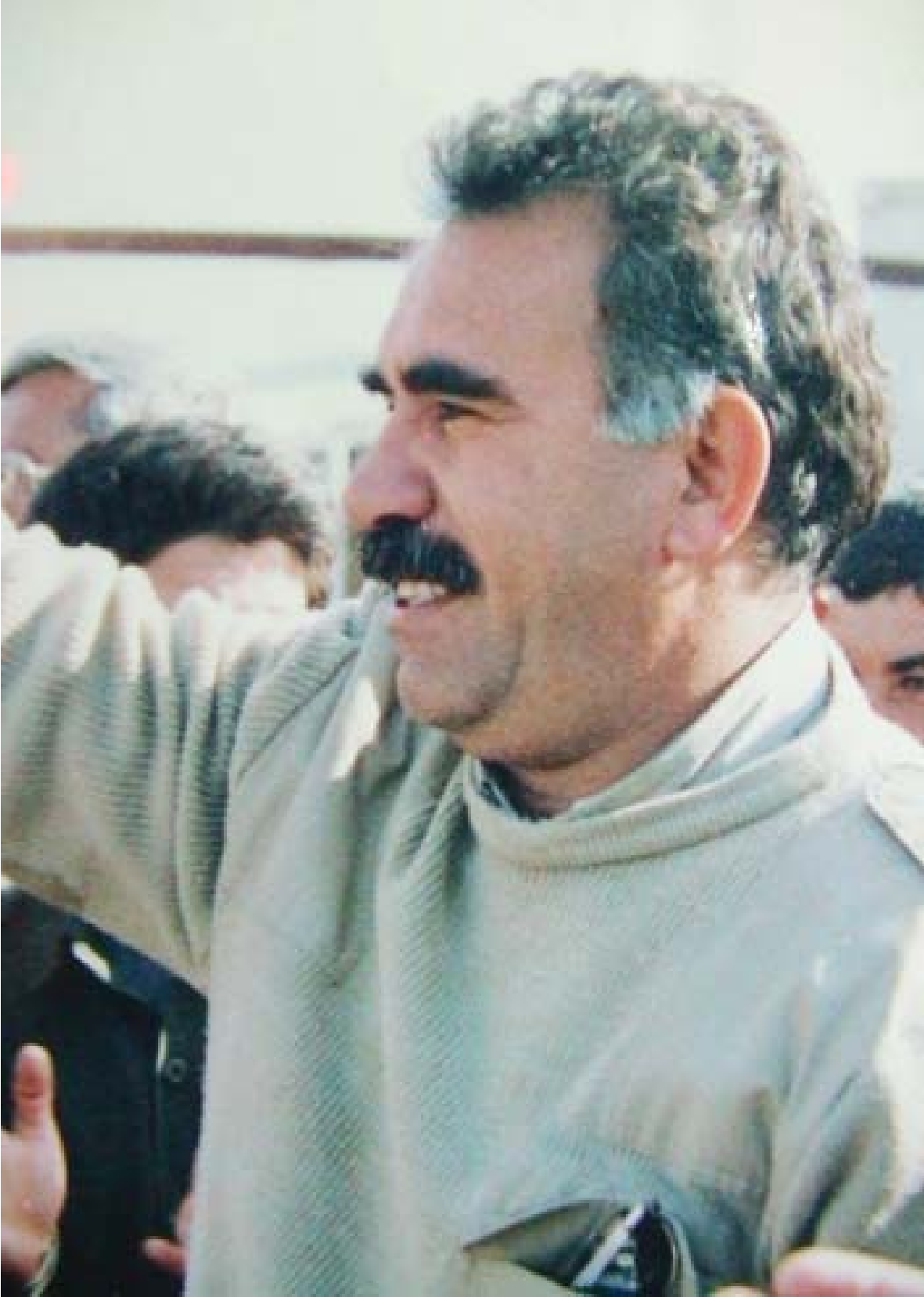

Rozerin'den Günlerin Esintisi

YJA STAR YAYINLARI
KASIM 2007

Rozerin'den Günlerin Esintisi

Yüreklerle gizlenen şehitlere bir roman, bir şiir yazın.

Önder APO

**11 Nisan 2006 tarihinde Besta'da şehit düşen
Darav Faraşın, Dijwar Amed, Xeyri Amed, Zerdeşt
Halep,
Fırat, Rozerin Andok, Sorxwin Ciwana Munzur, Adar
Sipan, Axin Ahrez arkadaşlar**

Şehit, ilkeye can vermektir.

**Rozerin Andok
Songül Salman
1978 / Kızıltepe
Adule
Ferhan
1995 İZMİR
Amed, Behdinan, Kandil, Botan**

Rozerin Andok arkadaşı...

NERELERDESİN

*güneşi dağbaşlarına bağışlamış uçurumların
soluğundan geçiyorum
her soluğunda sevgiyi saklayanların kalplerinden
sen
nerelerdesin*

*karşımda dağ dağ güne durmuş bir dünya
adım adım yükseliyorum
ardımda bırakıyorum eskiyen kendimi
dağlardan öğreniyorum her şeyi
ve sevdiğim ne varsa dağlara ekliyorum
çünkü her dağ bir göğe uzanıştı*

*bu bahar
yaprağın yeşerişidir dağlarda hüznün
yağmur buğusu bir mevsimde
çiçeklenişidir toprağın
sen gibi özlediğimin
sen kadar kucaklamaya gün batımları saydığının
damarlarında dolaşan ılıkığı paylaştığı toprağın
bu baharda gelincikler açışıdır*

nerelerdesin

*tut şimdi gözyaşlarımın ellerinden
düşmesin sensizliğin uçurumlarından
kendi uçurumunun tanıdık kıyılarında gezdir
tut hadi
sensizlik doğmasın sabahlarıma*

*nasıl ki güneş
geceyi yırtarak doğuyorsa
bebek parçalıyorsa ana rahmini çıkmak için
onun gibi işte
seni anlatan sözcükler de
darmadağın ediyor içinden koptuğu yüreği*

*büyütüyorum kalbimdeki rüzgarı ve dağı
senin için
aşkın okyanus dalgalarında
yüreğimi bağışladığım sularda arıyorum seni
meğer hüznünler adasıymış bu baharın konağı
nerelerdesin*

*sensizliğin kış gibi
boran gibi yağdığı bu baharın ortasında
sensiz üşüyorum*

Dilzar Dîlok

Rozerin'e

İçimin derinliklerinde özlemlerin bu kadar saklandığı ve apansız yollarıma çıktığı bir geceyi soluyorum. Özlemler yetmez diyorum. Bu özlem değil diyorum. Birlikteliğin yetmediği, zamanın bir çelmesine takılıp düştüğüm... Sensizliğe...

Bu gece öyle ağır, koyu bir gurbet doğdu ki yüreğime. Roja me şarkısının ezgisi çalarken başladı ve her satırla bir damla verdi yüreğimin özlemlerden yanan çorak toprağına. Unutulmasa da anı anına hatırlanan anlar öyle dokunuyor, ağır bir yük bırakıp kalplerin kıyısına gidiyor yine uzaklara. Sen gibi çekilen âhı, uykuda sayıkladığın Sorani mısrayı dinlerken sendin gördüğüm. Ve elinde B-7 silahından yapılmış ritm ile Axin, bal gözlü can parçası geldi, durdu gözlerime. Sonra Gülistan Perwer misali sesiyle Eser'i duyumsadım. Ve beceriksiz ezgileri mırıldanıp şarkıları bozma eğilimi gösteren Ömer'i düşündüm Garisa'da, yüksek bir basıncın orta yerinde. Ardında bir Rênas'ın dolu, ağlamaklı gözlerini, dünyaya kendini kapatan duyuşunu ve parmağından kopan parçaları bırakmıştı. Duyar ve görür oldu şimdilerde ama hep yüksek bir basınç oldu yüreğinin ortasında Garisa.

Ve senin şahsında düşünüyorum birçok şeyi. Aslında yol arkadaşlarımızı daha derin tanıyabilmeli, daha derin paylaşımlar yapabilmeyiiz. Sadece sonsuz vedaların bir vicdan serinlemesi olsun diye değil. Yaşamlarımıza hükmeden o Siz'sizliği silebilmek için, o duyguyu hiç yaşamamak için. Sen olsun bir Dilzar, bir Newroz'da gülümsesin Axin. Ve ben, seni duyumsayabilmenin, senin yoldaşlığına layık olabilmenin onurunu yaşıyor, ona layık olmanın çabasını veriyorum. Her gününe seni ekleyerek, sizleri zamana işleyerek bunu yapmaya çalışıyorum. Hep söylediğim o lanet olası cümle, "keşke burada olsaydın" "son bir kere konuşabilseydim seninle." Ve yüreğimden kopup gelenleri sana akıtabilseydim... Seninle düzenleme sonrası karşılaşmalarımız gibi ansızın, bir daha karşılaşsak... Bir operasyonun ortasında selamlaştık...

Razıyım.

Şahadetinin 1.Yıldönümünde

Tarih atacak olduğumda seninle olan zamanlar tutuyor elimi. Parmaklarımın arasından 2004'ü yazmaya zorluyor beni. Ama biliyorum ki zamanın karşısında akıp gidiyor ömürlerimiz, şimdi Sizlersiz ve uzak...

Yine 2004 yazacaktım. Sen aramızdan ayrılalı tam bir yıl oldu bugün. Ve senin günlüğün olan defteri, o sana Besta'da yaptığım küçük defteri buldum. Sorup duruyordum ve kaybolmasından korkuyordum. Şahadetinin ardından arkadaşlar güneşe göndermişler, bense birkaç gün önce ona ulaştım. Diyorum ki benim defterim şehit oldu bense şehitlerin yanına, o onursal yücelişe ulaşamadım. Sense defterini yaşattın ve kendini feda ettin. Hep onurlu ölmekten söz ederdin. Bir gerillanın mevzide, savaşırken, düşmana karşı direnerek ülkesine karışmasının gurur verici olduğunu söyledin her zaman. Ve sen düşmana karşı savaşarak, çağımızın tüm maneviyatsızlaştırmalarına karşı en güçlü maneviyatı yaşatarak kendini feda ettin. Arkandan göz pınarlarıma ırmaklar hücum etti. Hem de çok... Çok kez irkilerek uyandım uykularımdan, biliyordum ama kabullenemiyordum gidişini. Senin Axin'in, Adar'ın ve Sorxwin'in ansızın ve amansızın gidişini. Alnından süzülen tar damlaları Dersim toprağına, bedeninden süzülen kan damlaları Botan toprağına karışan kızkardeşin Serkeftin için hissettiklerini tam anladığımı söyleyemem. Ama şuna inanıyorum ki senin yokluğunun bende ve seni mütevazılığıyla, hoşgörü ve sakinliğiyle tanıyabilen, o şansa ulaşabilen yoldaşlarda bıraktığın izlere benziyorlar.

Seni bir gerillada buluşmayı istediğim kızkardeş özleminden öte, seni, yol arkadaşlığının sıcaklığıyla seviyor ve özlüyorum.

Defterini ve yazdıklarını, şehitlere ve ülkeneye bağlılığını senin dilinden aktarmak ve ulaşamadıklarına ulaştırmak, seni tanımayanlara anlatabilmek hem bir görev hem de olmazsa olmaz bir tamamlanış umudu. En azından o çok sevdiğin annen için... Yurtseverlik ruhunu sana öğreten, sana onurlu bir evlat olma yolunda anlayış kazandıran, o acılı, çileli ve fedakâr gerilla annesi için... Serkeftin'in ve Rozerin'in, onurlarıyla şehit düşen iki yiğit Kürt kızının, iki kadın gerillanın, iki kızkardeşin elleri öpülesi annesi için...

Sen rahat ol.

Yüreğimiz seni taşıyabilirse ne mutlu bizlere...

Yeter ki sen rahat uyu.

Dilzar Dîlok

Rozerin'den Günlerin Esintisi

Rozerin'in Güncesi

1.Ağustos.1999

Kır Çiçekleri

sen ki bilirsin kır çiçeklerini
hangi rüzgar dağıtırsa dağıtsın
düşükleri yerde yeniden çoğalırlar
taşlara taşça sorarlar
bağıra bağıra
toprağa toprakça sorarlar
dağların öfkesine uyanır
rüzgarın sevinciyle salınırlar
koysan sığmazlar saksılara
ve bir gün
güneşin selamı öptüğü zaman
özgürlük renginde
sevgiyle açarlar

“Yapabileceğim son nefesime kadar kalbimin özgürlüğünü koruyup geliştirebileceğim anlam damlalarıyla yaşama büyük saygıyla devam etmekte.

Özgürlük ekmek ve sudan daha değerlidir.”

Tarihe ve aşka dönüş hareketiyiz. Ölümsüzlük peşindeyiz. İşte Avrupalıların bir türlü anlayamadıkları bu insan, Ortadoğu gibi despotizmin egemen olduğu bir yerde, büyük özgürlüğü nasıl yaratıyor? Onlar için bu çalışmaların Kâbesi Paristir, New Yorktur, Londradır. Bana ve PKK'ye duydukları öfkenin temelinde bu var. Yani siz uygarlığın, toplumsallaşmanın merkezi değilsiniz, siz güzellikler merkezi de değilsiniz. Aslında bütün bunlar bizde vardır.

Aşk tanrıçasının ve uygarlığın merkezi Mezopotamyadır. Hiç kimse bu topraklardaki kadar özgür düşünemedi, özgür yaratamadı, özgür sevemedi, güzellik yaratamadı.

Abdullah Öcalan

22.Ekim.1999

Devrim Sonrası Belki

yıllar sonra kapıyı çalacağım
karşımda yılların merakıyla
saçları ağarmış
meraktan çökmüş bir kadın
gözlerine bakacağım
belki beni tanımayacak
soracak “kimsin” diye
“içeri girebilir miyim” diyeceğim
“hayır” diyecek belki
“çünkü yıllar önce bir kızım çıktı
ve bir daha gelmedi
gelseydi senin gibi olurdu belki”

“benim” diyeceğim bir anda
sarılacağım boynuna
“benim anneciğim geldim işte”
belki inanmayacak bana
fakat kanı kaynayacak
sevinçten kim bilir nasıl olacak
“benim anneciğim, benim”
“bir gün böyle geleceğim işte
ölürsem ruhum gelecektir
sana eşyalarım gelecektir
sen belki hediye diye
her gün koklarsın ve öpersin
bekle beni anneciğim
bekle geleceğim
bir gün elbette geleceğim”

13.Eylül.2001

Kani Cengê

Ayrılıklar

Şehit Serkeftin arkadaşına ulaşma hayallerimle...

sessiz ve karanlıklar ülkesinde
kaybettim sevgimi ve insan güzelliklerini
okyanusların maviliğiyle
bulmak istercesine derinliklerde buldum kendimi
çıgıllıkların, kahkahaların, ağlayan gözlerin
ve acı çeken insanların kokusuyla
yeniden kendimi maviliklerin güzelliğinde
okyanusların bakireliğiyle yıkamak
ve bir sevda çağlayanının güzelliğine ulaşmak
o karanlıklar ülkesinde ancak o ülkeyi aydınlatmak
kutsal güneş'in ışınlarıyla
ışınların arasında maviye bürünmüş,
maviliklerin arasında
özgürlük dansıyla sevgiyi bakışlarıyla fırlatıp
insanların kutsanmış yüreklerine ulaşmak,
tanımak, sarılıp kucaklamak istedim

ama aniden kabus görürcesine
gericiliğin ağırlığıyla bükülen dizlerimin
yerlere eğilmesiyle
karartılmış olan gözlerimin yaşıyla
yeniliği bulabilme hevesiyle ümit etmiştim
o kutsal sevgiyi
soruyorum özgürlüğe tutkulu insanların okyanus maviliğine
kutsanmış aşkı olana

kendini
sessiz bırakılan sahra çöllerinde kaybolmuş
ve kendini yeniden tanıma peşinde olana
soruyorum
mavi düşlerimi çalanlara
özgürlüğümü gömülü bıraktığım toprağıma
ve yüreğimi ıslatan göz yaşlarıma sorup tanımak istiyorum
karanlıklar ülkesine
gönlümü çalan mavili kız geliyor aklıma
tanımıştım, sevmiştim
gönlümü vermiştim
coşkusuna, sevgisine güzelliğine
sadelğine ve çocuksu gülüşüne dalmıştım

bir güvercin gibi uçmak
her şeye ve tüm insanların
üstüne konup özgürlük kokan tohum gibi
insanların yüreklerine damıtılan
mavi düşlerde yaşamaktı
ulaşmaktı ve geçirmektir ayrılığın acısını
mavili ülkede buluşmaktı
yeniden bulabilmektir kendimizi bu ülkede

1.Şubat.2001

Gizli Lanet

gençlik denilen lanetli yalan
odur
gerçek yüzünü saklayıp
sahteyi ortaya sunan
ve hiç acımadan gençliğe kıyan
gençliğin kanına susamış
gençliği bitirmek isteyen
dere ve nehirleri kızıla boyayan
topraktaki güzel kokular yerine
kan kokusunu salan
ve toprak anamızı kanla kirleten
kızıllaşan güneşimizi ihanetiyle soldurmak isteyen

odur
kafaları gövdesinden koparan
cellatça
ve arenaları tekrardan insanlara yaşatmakta ısrar eden
düşmanımızdır

Ben ve Diclem

Dicle'yi seyrettim dün gece
seyrettim ve aktım
çok düşündüm seni çok
Koz'dan mı yoksa Akdağ'dan mı
nesin sen
bir dereden akan su mu
tekrar düşündüm
sonra hayır hayır
seni lanetli ırmak
kan taşıyorsun sadece kan
bak hala süzüyor bedeninden
Cemalimi, Hebunumu, Agitimi
yutamazsın ki sen
beni de
çünkü sen sen değilsin artık
zaptettik seni Dicle
sen Cemalsin, Hebunsun, Agitsin
sen bütün Amedsin artık

yine düşündüm seni
peki ya ben
korkma kurutulmaz kutsal Diclem
ben de tapıyorum sana
hem bak
çağırıyorlar beni de
emrediyor Cemal yoldaş
işte ben de başladım akmaya
Heyadere'den Malafarqine'den
coşkuyla akıyorum
coştukça coşuyorum, coşuyorum

ve sen benim artık
evet ben de Dicleyim artık
ben Cemalim artık
sen engel olamazsın nehir
yırttım seni Reqê'nin boğazında
ruhu duymadı düşmanın
ben Korxê'den geçerken
dün gece
işte Hüseyin de geliyor Şellê'den
bak akıyor Şirhat, Mazlum
onlar da coştı Kılê boğazdan
Şehit Çiya'dan
neden yavaşlıyorsun Diclem
yorgun musun
yetmedi mi Şehit Remzi, Apê Musa
kurutmayız seni Diclem

gel Hogir sen de coş
Hebun'u da getir istersen
taburla birlikte onlarla yirmilerle
akın siz de Akdağ'dan Beradaye'den
düşün yollara
kan istiyor yine Diclem kan
coş sen de kan deryasında
yoksa kuma saplanmasın kemiklerin
haydi canım ne olur coş
hem bak Zinar da başladı akmaya Gorsê'den
korkma büyüyerek geçeceksin
Dördüncü Bölgeden
Garzan'dan, Haftanın'den

sen de biliyorsun
akmak zordur kayalıklardan
çatlamış Piran topraklarından
ama bırakmayız seni Diclem
alsana bir otuz beş daha
yırtarak geliyorlar Arsek dağında
hem az kaldı Diclem
az kaldı Zekiye'nin Mazlum'un
Kemal'in diyarına
engel yok artık Diclem
ne sana ne de bana
ne Huredağı ne de beton duvarlar
Rênas da bekliyor bizi ileride
Eğil'de Diyer-i bekirde

biz geldik Amed
uyan artık
sen de bizim olacaksın
ya benim ya Diclenin olacaksın
ne bedenler koruyabilir
ne de zırhlı tugaylar
bak kaldı mı kimse bensiz
ne Genç, ne Lice, ne Hani ne de Piran
bir tek sen kaldın Amed
dayanamazsın ki öfkeme
seni de yakar Rênasım
Rênas sensin
ben Rênasım

Bu şiir Şehit Sinan yoldaşa aittir. Amed'te şehit komutanlarımızı anlatmaya çalışmış. Özellikle 96 yılı operasyonunu ve operasyon sonrası verdiğimiz şehitlerdir. O da 98 yılında Metina'da şehit düştü.

Hayalini Çizmek İstedığım Resim

düşünmek istedim seni
ağarmış saçlarınla
gün geçtikçe daha çok çöken
ezikliği ağır basan
üzüntüsü fazlalaşan
bir türlü çizemedim resmini
gözlerimi kapadım
hayalini canlandırmak istedim
gecenin geç saatlerinde
ellerinin sıcaklığını hissettim saçlarımda
bir an ellerimi uzattım
tutmak istediğim ellerini tutmadan
rüyadan uyandım
ve seni ne kadar özlediğimi
bir kez daha anladım
kavuşma umuduyla bana elveda etmiştin anne

....

Şehit Serkeftin (Necla Salman) anısına...

Kır Ceylanım

çırpınır durur yüreğimin derinliklerinde sevdan
bir aşk misali
vardır ya kılcal damarlar kadar ince
kan hücrelerime karışmıştı taze kanı
belki de bunlar gerçekleşmiş bir hayaldi
bazen canlandırmak isterdim
birçok anılarımızı
bir ülkenin yüce aşkı gibi
ikimizin aşkını
bir an ifade edemeyeceğimin korkusunu yaşadım
seni görmek ve duygularımı
paylaşmak isterdim
ama yokluğun buna müsaade etmedi

Çocukluk günlerimizin co kusunu hatırlar mısın?
ya körebe oyunlarımızı
biliyorum henüz doymamıştın
yaşamın sıcaklığına
herkesin yüreğinde
tohum gibi saplandın
filiz gibi dal saldın
yeni dođmuş bir ceylan yavrusuydun
afacan, sevecen bir ceylan
her  eyini paylaştın ülkenin dağlarıyla
tüm g zelli lere kucak a ardın
temizliđini, sadeliğini, gizemliliđini
Dersim dağlarında saklı bıraktın
Munzur dumanıyla dans edercesine
Sultan baba dağında
belki de özgürlük kulesi oldun
Munzur, Peri, Murat, Dicle, Fırat suyuyla dans edercesine
dalgalarına karı mı tı kanın

yıldız gibi dalgaların içinde parlıyordun
kıskanırlardı seni
yaşam yaratıcısının fedaisiydin
beyaz bir barış güvercini gibi
kanat çırpardın yarınlara
özgürlük adına kanat çırpardın
Zilanların, Semaların
özgürlük danslarına katıldın
sen de güneş yolculuğuna çıktın
seni görme ihtimaliyle hayallere kapılırdım
hep hayalim özgürlük ceylanı
barış güvercinimi bir kere olsun görmekti

belki artık hiç geri dönmeyeceksin
ama tarihten silinmedik
paramparça bir tabloyu
yüreklerde birleştirendin
çocukluğundan beri
hasretiyle yaşıyordun özgürlüğün
tarihi kimin yazdığını bilir miydin?
aydınlatmak için mum yerine
yıldızlar parlardı
aydınlandı dünya
belki bir gün aydınlanır diye tarih
güneşin ışınlarına karıştın
ışınların yakıcılığında güzelliklerin abidesi oldun
çirkin maskeleri işlevsiz kıldın
işte o an güneşle adlandırıldın
sen güneşten bir parça oldun
kır ceylanım!

Necla Salman

Serkeftin Başarı

Doğum yeri: Kızıltepe 1981

Katılım tarihi ve yeri: Dersim 1996

Şahadet yeri ve tarihi: Sason-Kozluk ovası- 14 Kasım 1999 geri
çekilme süreci

O'na bağlılığım, yolunu devam etmemdir.

4.Nisan.2003

Zergelê

Uzakta olsak da şu an yüreğimdeki gizli bıraktığım sözcükleri, seninle her zaman paylaşacağım. Biliyorum insanlar ne kadar birbirine yakın olsa da en ufak bir noktada anlaşılmazlarsa bile paylaşımı gerçekleştiremezler. Sevgi için uzaklık veya yakınlık, mesafe çok fazla önemli olmamalıdır. En büyük önem içeren bir nokta da insanların birbirini iyi anlayabilmesidir. Evet Deniz yoldaş, uzağımda da olsan sana özlemlerimi göndermeyi isterim. Sesimi belki duymazsın ama hissettiğine inanıyorum. Kavgalı süreçlerimiz zamanımızı hiç durdurmadı, tam tersine bizi hızlı bir hareketliliğe koydu. Ve bu bizim için zamana karşı vereceğimiz mücadele yolunu açtı. Ulaşmak istediğimiz hedef elbette ki basit yolculuğu kabul etmez. Adının tarihe geçmesini istiyordun. Olumlu bir biçimde tarihe damga vurmak insanın büyüklüğünü gösterir. Senin de bu anlamda hedefinin büyüklüğüne, büyük güven duymak mümkün. Kavgalarımızın sıcaklığı kadar yoldaşlığımız da sıcak oldu. Evcilleşmemiş bir yaban kızı ve sistemin kirli sahnesinden kendini korumuş olman benim ilgimi çekiyordu. En büyük çatışmamız burada başladı.

Deniz Arkadaşın Rozerin arkadaşına yazdığı not

“Rozerin yoldaş

Uzun zamandır beraberiz. Böyle bir ayrılığın ne kadar acılı olduğunu bir türlü duygularımı yazamıyorum. Ne kadar kavgalı ne kadar samimiyet olsa da her şeye rağmen her şey çok iyiydi ve coşkuluydu. Dağ yoldaşlığı ve samimi dostluğun hiçbir zaman unutulmaz yoldaşım. Böyle ani bir uzaklık ve ayrılığın şokunun ve hasretini, özlemimi her zaman bugünkü gibi anacağım. Gerçekten çok duygulanmışım ve duygularımı şu an yazamam. İnaniyorum senin özgürlük çizgisinde yürüyeceğine. Ve Şehit Gulan devresine layık olacağıma dair sana söz veriyor, üstün başarılar diliyorum.

Başkan Apo'nun fedaisi yoldaşlarımızı ayrıca Rozerin arkadaşını unutmak ihanettir.

*Beklenen gün geldiğinde
Çekilen acılar kutsaldır
Acılardan korkmuyoruz
Acılarla büyüdüğümüz yoldaş
Mutluluklar sadece yüreğimizde saklıdır.*

**Devrimci selam ve saygılar
Deniz Canda”**

Ben Botan'a gelirken bana yazdığı bir yazı hatırasıdır.

5.Nisan.2003

Yeni Doğan Gün

odur belki
umutlardır güzel olan
sade parıldayan yaşamın rengi mavi
yaşamın özgürlük çeşmesi
barışın ve eşitliğin simgesi
okyanusların doruk rengi
yabani taze, yaban balığının temizliği kadar
insan sadeliği ile coşar yaşam
insanların yüreğinde bir çağrışım olur
sessizlikleri çiğner geçer
tıpkı mahkeme duvarı gibi asık suratları
susamış yürekleri ıslatan
umut tutkunu
tomurcuklanmış meyve ağaçlarını
kucaklayan baharın bolluğunda
yeniden sarılabilmek hayata
kucak açar yarınların sevgisine
geçmişe dalan masum gözlerin
kendi geleceklerini aramaları
yeniden bütün sıcaklığı ile
umuda sarılmanın tutkusunu
tatmak
ve özgürlük yürüyüşüne merhaba
diyen insanımızla bir daha buluşarak
o zaman
yeniden doğan Güneş
bu gün olacak

12.Nisan.2003

Karox

Yeni bir sayfayla başlanılan yeni yazı, yeni bir çıkışla başarılı bir pratik birbirinden farklı olmamalı. İnsan ilk doğduğunda hayvandan hiçbir farkı yok denilir. Ama yaş ilerledikçe kendi yaşama koşullarını yaratabilmek için bir mücadele vermek zorunda kalır. Bizler de nasıl içinden geldiğimiz toplumsal gerçekliğimizi her ne kadar çözmekte zorlandıysak da buna karşı sessiz kalmamak şartıyla başladık yaşamaya. Bazı şeyler her ne kadar zor ve ağır gelse de evrenselleşen mücadele gerçekliğimiz, bunu bize emretmektedir. Bizler de analarımızın sadık kızları olmak istiyorsak, analarımız gibi boyun eğmeci, dert yuvası olmak istemiyorsak anaların yaşadığı acılara darbe, özgürlük tutkusunda kararlı olmaktır. Şerefli kadınlar olarak kadınlık onurumuzu koruma kararlılığıyla Güneşimizin ışınlarına sarılmak ve O'nun bir militanı olmaktır en büyük onur. Bir daha tarih sayfalarına dönüp yanlışlıkları bir daha düzelterek yenilecek gerilik. Dökeceğim bir damla gözyaşı benim için onuru kurtarma olmayacak. Şehitlerimizden bize kalan miras doğru, yeni ve güzel bir yaşamı yaratmak oldu. Bunlar arzulanmakla elde edilmez. Ya da bir başkasından, düşmandan alınmaz. Ancak mücadeleyle bunun başarısına ulaşacağımıza inanmalıyız.

ANALAR TARİHİN DEĞERİDİR

Üveyş Ana, yeniden 11 Nisan gününde bütün anaları anamasak da yüreğimizde her zaman yeriniz farklı olmuştur. Tarih tam gericiliğini noktalamak üzereyken siz bunu gücünüzle engellediniz, varlığınızla bir daha insanlık değerinin varlığını, gericiliğe büyük bir darbeye hatırlattınız.

Asıl değerlerin sahibini dünyaya getirdiniz ve 11 Nisan'dan yedi gün önce yani kutsal ayın 4'ünde güneşin parlak doğumuna katkı sundunuz.

Yüceliğinizi nasıl ifade edebileceğimi bilemiyorum. Özgücünüzle güneşimize çekilmiş kara perdeyi varlığınızla üzerinden düşmesine

büyük yardım ettiniz ve parlaklığını korumak için sütünüzle beslediğiniz Güneşimiz gücünü sizden alarak aydınlattı insanı. İnsana bir hediye olarak vaadedildi bu aydınlık. Ve bütün analar bu doğuşla güçlerini tanıdılar. Artık doğum sancıları azalmıştı. Bugün analar tarihte gizlenmiş değerlerdir. Tarihin derinliklerinde ve açığa çıkmamış gerçeğin simgesidir bütün analar. Akıttıkları her bir gözyaşı damlası günün acısı ya da doğum sancısının acısı değil, tarihin acımasızlığı ve çektirdiğidir.

*büyükülüğünüz kadar yüce
yüceliğiniz kadar kutsal
kutsallığınız kadar güzel
güzelliğiniz kadar emekçisiniz.*

6.Haziran.2003

Metina

ÖZLEMLER

Özlemlerimiz, her zamanki gibi masum ve dalgın gözlerle aradığımı bulamayınca kendime karşı duyduğum affedilmezliği yeniden yaşıyorum. Günlük olarak yaşadığım, her anı paylaşmak isteyip de paylaşmadığım duygu yüklü acıların içinde kalmak güçlenmenin zeminini geliştirir.

Yazılan binlerce satıra sığdıramayacak kadar yeniliklerle doludur insan yaşamı ve bunu her yeni neslin yaşam tarzı, seçeneği gibi günümüzün acı ve coşkusunu yaşadığımız gibi unutulması zor gerçeklerde yaşıyorduk. Her birimiz bir uçtaydık. Ama her ne kadar dünyanın küçüklüğünden söz etsek bile, insanların sevdiklerine kavuştuğu söylenmişse de biz bundan pay sahibi olmadık. Olasılıkların dışında kaldık, hiçbir tesadüfle karşılaşmadık.

Bizim özlemimiz sadece bir kerecik olsa başkaları gibi karşılaşabilmektir. İlk belki birbirimizi tanımazdık. Bizleri tanıştıracak kimseler de olmayacaktır. Kardeş olduğumuzu aynı kandan olduğumuzu kimse bilmeyecekti. Sadece kanımız birbirimize ısınacaktı. Yıllardır biriktirdiğim özlem ve hasret dolup taşan kucağımın sıcaklığından üşüyen bedenimi ısıtacaktır. Tenimdeki

sıcaklık ferahlığına kavuşur, heyecandan vücudumdaki titreme son bulacaktı.

Bütün bunların gerçekleşmesi ulaşılmayacak kadar zor değildi. Ancak içinde bulunduğumuz gerçeklerin acımasızlığı, özlemlerimizin giderilmesine engel yarattı. Hayallerimiz sadece dilimizin ucunda bir sır olarak kalacak. Ne dün ne bugün ne de gelecek bunu gerçekleştirebilecek değil. Bir kuşun kafesinden uçup kendi özgürlüğüne ulaştığı gibi... Siz de gerçek yoldaşlarınıza, gerçek kervanınıza katıldınız. Vedasız bir yolculuğa gittiniz. Asıl layık olduğunuz yolculuğa, umuda doğru kaygısızca çıktınız. Sizi anlatabilseydim belki sizlere daha iyi yakınlaştırdım. İçimde yaşadığım kini daha içten boşaltabilecektim, son soluğuma kadar. Atacağım her adım bağlı olduğumuz değerler için olacak. Her şeyim yoldaşlık için olacak. Serkeftinler ve yoldaşları yüreğimin en ücra köşesinde olacaklar. Yüreğim, her zaman uğruna kendinizi feda ettiğiniz aşkın melodisiyle gün be gün canlılığı yükselecek.

13.Haziran.2003

Metina

Yaşam uğruna yoğrulmuş kahramanca duruş adına seni anıyorum. Çocuksu ruhla yaşadığın günlere duyduğum özlemle yaşamak bana kaldı. Arzum seni bir kere olsun askeri bir biçimde görmek oldu. Ya da aramızda çıkan kavgaları yeniden yaşamak isterdim. Belki de insan yaşamı bir videokaseti gibi olsaydı, kaset başa alınır, yaşamda düzeltmeler olurdu. Ama şu an elimde hatıra olacak tek şey kalan kavgalarımızın hatıralarıdır. Unutulmayacak olan hatıraları bu gün büyütme için kendimle savaşıyorum.

Çocukluğumuzda kurduğumuz hayallerin tersini yaşıyorum. Geçmiş mazide kaldı denilir ya biz de gelecek için yaşadık.

AYRILIK

Yani buluşmanın sevinci kadar bir de ayrılığın acısı var. Şu anda her ne kadar katı olmaya çalışıyor olsam bile çok duygulu olduğumdan tutamadığım gözyaşı damlalarımın size ihanet ettiğimi düşünüyorum. Hayalimde bir kere olsun görüşmekti güzel kokulu özgürlük dağlarımızda. Ve bu güzellikleri beraber paylaşarak kararlılığımızı güçlendirecektik. Ama bu görüşmelerimiz sadece hayalimizde kaldı. Ve halen de inanmak istemediğim ikinizin yokluğudur. Bunun da bir rüya gibi gelip geçmesi için dua ediyordum. Ama ne yazık ki yaşam gerçeği bu gün ancak bana bunları ifade edebiliyor.

Çocukluğumuzdan bize kalan tek şey birbirimize olan sözümüz oldu. İnsanların çocukluk hayallerine ihanet etmeyeceğinin bilincine vardık. Bu hayallerimizin boş olmadığını, mücadele gerçeğinde gördük. Ortancanız olduğum için köprü rolüne sahiptim.

Lanet olsun bazı gerçeklerden nefret ediyorum. Sanki gerçekler insanlar acı çeksın diye yaratılmış. Peki, insanların bu acılara göğüs germesi için yürekleri o kadar büyük mü acaba merak ediyorum.

Çıktığım yolculuk her ne kadar uzun olsa da uğruna onca kahramanlarımızın kanıyla yoğrulmuş Botan topraklarına gidiyorum. Bu topraklarda yeniden ben olmaya gidiyorum. Her ne kadar sizlere olan bağlılığımı gizlemeye çalışmış olsam bile içimde biriken kinimin soğuduğu anlamına gelmez. Bunun için önce Botan, yani Agitler'in diyarına, bir militan olarak yarıda bıraktığım mücadeleyi tamamlayacağımın coşkısını yaşayarak ayak basacağım. Burası ülkemin dört parçasının bir sentezidir benim açımdan. Botan'dan Dersim'e intikam için namlumu çevireceğim. Serkeftinler'in diyarına uzanacağım bu yolculuğumda. Yolculuğum boyunca mırıldanışların kulaklarımda bir özgürlük türküsü olarak her zaman kalacak. Dinlediğim her müzik, sazın tellerinde her zaman parmaklarının hayalini yaşayacağım.

Haziran.2003

Botan'da ilk adım ilk duygu

İlk adımımı attım Botan'ın kutsanmış topraklarına. Bir yandan içimde biriken kin, bir diğer yandan ise bu toprakların üstünde bulunmanın sevinci beni heyecanlandırıyor. Sorumluluğumun ağırlaştığını hissettiğim için, buna nasıl sahip çıkacağımı hesaplıyorum. Yaratılan değerlerle, kanla yoğrulmuş toprakların üzerinde bulunmak intikam kararlılığımı güçlendiriyor. Kardeş olmak ve yanı sıra yanına yoldaşlık da eklendi mi insanda duygu yoğunluğunu geliştiriyor. Her ne kadar yoldaşlığın değeri yanımızda büyük olsa da kan bağının olması beni daha da derinden etkiliyor. Sadece kan bağıyla da ele almak istemiyorum. Esas aldığım şu anki yoldaşlıktır. Yarıda bıraktığımız kardeşliğin değerini tamamlamak için soluk soluğa, bir yudum nefesim kalsa bile sarılacağım umuda.

30.Temmuz.2003

Herekol

Kucağındaki sıcaklığı rüyalarda bile olsa, analık şefkatini bir daha yaşamayı kendim için şans olarak görüyorum. Canım anneciğim, biliyorum bir yavru için annesinden daha değerli bir şey olamaz. Bunu derinden yaşamak ve her koşulda senin şefkatine layık olarak yaşamayı arzu ettim kendime. Bütün analar evlatlarının namuslu ve şerefli olmalarını istediği gibi sen de her zaman bunu bizden istedin. En zor koşullarda bizleri sen büyüttün. Hem analık hem babalık yaptın bize. Hiç kimseye muhtaç olmadan iyi ve doğru yaşamamız için en büyük mücadeleyi verdin bizim için. Çevrenin boş laflarına kulak vermeden, kimseyi esas almadan bizlere büyük bir güven kazandırdın. Sadece güzel yaşamamız için geceni gündüzüne kattın.

Bu gün ise yapmamız gereken en kutsal şey analık emeğine ve

çabalarına an be an değer katabilmek, yani canından çok sevdiğin karış karış toprağa sahiplenmek için biz üz kardeş, doğru evlat olacağımızın sözünü verdik. Her şeyimiz başta sadık evlat olmak, daha sonra da toprağımıza sarılmak ve sevgiyi yüceltmek oldu.

Özgür yaşamda yeniden karşılaşabilmek en büyük umudumuz ve onurumuz oldu. Yaşamın güzel yanı her zaman için insanların kendi içindeki mutluluğu kendileriyle paylaşmaları değil birbiriyle paylaşımın olmasıdır, gerçek yaşama yaraşan da budur. Rüya da olsa bunu paylaşmak benim için dünyalara bedeldir.

15.Ağustos.2003

Herekol

Zorluklarla karşılaşmak insanı güçlendirir derler. Evet, güçlendirir, belki bunun faydasını hemen görmeyebilirim ama bir yıl olur ya da farklı zamanlar olsun mutlaka bunun yararları oluyordur. Özellikle zorluklarda insanlardaki gizlenmiş güç açığa çıkıyor. Kısa bir süre zorlanmalar gamsızlığa yol açabilir ama zorlanmaların sürekliliği karşısındaki irade ve başarı için dökülecek olan teri, güçlenmenin sancıları olarak ele almalıyız. Ama küçük bir zorlanma karşısında tek bir damla gözyaşı bile insanın güçsüzlüğünün ifadesi oluyor. O zaman güçlenme hırsı da azalır. Ancak bireyin içinde birikecek olan kin ve öfke, geriliklere karşı bir savaş durumunda oldu mu bu, hırs ve cesarete dönüşür.

Çocuksu gülüşün beni özgürlüğe davet etmenin çağrışımı oluyor. Tıpkı kulaklarda çınlayan bir yaşam melodisi gibi gelip geçen ve her zaman kulağa hoş gelen melodi... Anaların çektikleri acıları sadece ağıtlarıyla ifade etmesi gibiydi. Akınlarca özgürlük yolunda kutsal yürüyüşe katılan nice insanımızı ne zaman durdurabildi ne de cellât düşmanın yoğun yönelim ve saldırıları... Çünkü bir umut uğruna kendilerini hedeflerine kilitlemişlerdi. Hüzünlenmiş yürekler sevince yeniden kavuşacaktı.

Her geçen gün gözlerinize hitap ederek yokluğunuzun stresini gidermek yeterli olmayacaktır. Geriliklerime karşı yenilmemek için güçlü bir duruşu esas almak ısrarımdır. Keskin bakışlarınıza layık olmak demek başarının göstergesidir.

Yenilecektir elbette ki düşman. Ona karşı verdiğiniz yaşam mücadelesine yeni bir yaşam kaynağından akan hayat suyu gibi temiz, berrak aktınız. Tomurcuklanan ve dünyaya merhaba diyen filizler gibi özgür insana merhaba diyerek girdiniz özgürlük yoluna.

12.Şubat.2004

Besta

GERÇEK AŞK

Aşk denilen şey nedir? Bin yıllardan beri bu gerçeklik peşindeyiz. Ama doğru aşka ulaşmak için sadece bir antrenman halindeyiz. Günümüzde yaşanan aşk insan özüne ters düşüyor. Ne kadar acı olsa da bu durumu yaşamaktayız. Günümüzün insanı böyle bir durumla karşı karşıya bırakılmıştır. Aşk güzelliğinden uzaklaştırılmış, pahalı bir değere sahip iken bakıyoruz maalesef güdüselliğe sığdırılmış bir trajedidir.

Besta Şehit Hamza kampında kadın tarihi dersini işliyoruz. Tartışılan soru ise gerçek aşka nasıl ulaşabiliriz. Çok sıcak tartışmalarla gerçeğe ulaşmak istiyoruz. Tabi bir tartışmayla ulaşacağımızı söyleyemeyiz. Ancak bizimkisi bir başlangıç olur arayışlar için. Önderliğimizin yaratmak istediği gerçek ve destansı Aşkı tanımak istiyoruz. Gizlenmiş ruhları yeniden yakalama çabalarının seferberliğinde olmak, sahteliğin bizi itmiş olduğu bocalama krizini aşma hırsıyla ele alarak zihnimize yerleştirmeyi amaçlıyoruz.

13.Şubat.2004

ÇILGIN BÖLÜK

Bulunduğum bölüm her anlamda yetenekli arkadaşlardan oluşmaktadır. Kadın tarihi dersi henüz bitmiş değil. Tartışmalar çok yoğun, bölüm yapısı çılgın bir yapıdır. Moralli, coşkulu ve her anlamda fedakârlıkları ruh veriyor. Genç dinamik bir yapıya sahip bir bölümümüz var. Aynı zamanda esprileriyle de çok meşhur bir yapıya

sahiptir. Bir doktorumuz var her zaman kelime hatasını yaşayan arkadaşlardan biridir. Kullanamadığı bazı harfler var ama bazen kelimeyi tümünden şaşıyor. Hele bu kelime hataları eğitimde oldu mu çok komik bir şey oluyor. Bir de bu, doktor tarafından yapıldığı zaman çok farklı bir sahne karşımıza çıkıyor. Kadın ordulaşması tartışılırken birçok arkadaş özeleştirisel yaklaşımda bulunmak istiyor. Ama bazılarıysa tarihte olduğu gibi bir daha bunu tekrarlamak istiyorlar. Ooo tabi kurnazlıklar deşifre olduğundan çok fazla etkili olduklarına da söyleyemeyiz.

Aslında doktor özlü yaklaşmak istiyor. Şehit Beritan arkadaşın eylemini değerlendiriyordu. Bunu ilkel milliyetçiliğe bir darbe olarak değerlendiriyordu.

15.Şubat.2004

O GÜN

Bütün tarihi içinde bitirmek isteyen o gün. Yeniden filizlenen tohumların üzerini betonlamak istedikleri Reşemeh denilen lanetli ayın on beşinde yapılmak istendi. Karda açılan betonları parçalayarak filizlenen kardelen çiçeğimizin etrafına karaçalılarla duvar örmeye çalıştılar. Ama farkında değillerdi meşe ağıcının kök saldıgının... Farkında değillerdi çiçeğimize ne beton duvarlar ne de karaçalılar engel olabilirdi. Artık kendisini kökleştirmişti O.

Nice fırtınalar koptu, nice çığlar üzerinden geçti. Yıldırım hızında şimşekler çarptı ama hayalleri sonuçlanmadı.

O kendisini bütün baskı ve şiddete siper eden hiç bitmeyecek, kurumayacak meşe ve kardelen çiçeği idi.

Bitirilmiş iradelere güç oldu.

Karanlığa mum olan özgürlük umudu yeniden insanların gözünde parlıyordu.

Başkanım,

Kişiliğimi erdeminizin karşısında çok borçlu görüyorum. Verdiğiniz emek karşısında ne kadar sıradan kaldığımı düşünüyorum. Bir bağlılık vardı ama buna layık olmadığım için kendime karşı büyük bir öfke duyuyorum. Kendimi önümüze koyduğunuz mücadeleye yeterince adayamadığım için büyük bir burukluk içerisindeyim. Yaratılan değerlerin gölgesini bile koruyamayacağımı, yeniden

sorgulama ihtiyacını duyuyorum kendimde.

İçimdeki gerici sisteme karşı sonsuz bir mücadele vermem gerekliliğini derinden hissediyorum. 15 Şubatları her zaman her saniyemde yaşamak ve bunu kılcal damarlarıma kadar yerleştirmek istiyorum. Bir kadın olarak umudum her zaman sizinle an be an yaşamaktır Başkanım.

1.Mart.2004

Besta

Çıktığım yolculukta nefes nefese kalmıştım. Geç kalmışlığın telaşını yaşıyordum. Alelacele koşuşturmalıydım. Koptuğum sürüye ulaşmak ve bu kâbustan kendimi kurtarmalıydım. Sonbaharın son ayıydı. Tam da yaprakların sararma ve doğanın kendini yenileme zamanıydı. Yağan her yağmur damlasında toprağın bereketi artıyordu ve toprak kendini yağmur damlasının ahengine kaptırmış ruhumuza hoş kokular serpiyordu. Bütün bereketini bu ahenkten alıyor, kurumuş toprakları canlandırıyor. Ürününü zengin kılan canlıları rengârenk alıyordu. Bu ruhla bedenlerimiz yeniden doğasına kavuşuyordu. İnsan ve doğa yeniden hüznlenmiş ifadelerinden uzaklaşmış. Doğada olan değişim güzelliğinin ahengini daha da çekici kılıyordu.

Nasıl ki eski yerini her zaman yeniye bırakır, bu doğadan bize kalan bir diyalektik değişimdir. Güzün yerini kışa bırakması, kışın da yerini ilkbahara bırakması, mevsimlerin birbirlerine karşı olan saygısının gereği olan doğa diyalektiğinde...

Doğada olan değişim insan ruhunda yaratılan bir güzelliğe yol açıyor. Doğanın kendi ilkesine olan bağlılığı mücadelesini yoğunlaştırır. Bu ilkelerini korumak için zamanı iyi değerlendirir ve bunun için şiddeti olur.

Bütün canlılar da kendisine karşı savunma konumuna girmek zorunda kalır. Buna karşı amatör yaşamımız, doğadaki güzelliğe ve özgürlüğe ulaşmak temelindedir. Çoğu zaman düşüp kalkarız. Ne kadar kırık döküklerimiz olsa da bedenlerimizde çürüyen ve mikrop tutan yerlerimizin sağlığına ulaşması için mücadelemiz mikroplardan kurtulmamız için olacak.

Mart.2004

kendini tanımak ister
belki de adını unutmuş
adını öğrenmek ister
ve geçmişı yargılar
geçmişte kaybetmişti adını
o çocuk
çirkinliklerde kaybolmuş
belki de sonsuzluklara karışmış
bir daha bulmamacasına kaybolmuştu
çocuk birden uyanır
rüyasını düşünür, ılık ılıa kalır
“sanmayın ki benim adım yok
adım çok zor
hiç kimsenin kolay ulaşamayacağı kadar zor
çünkü benim adım özgürlüktür
ve hayat orda” der
hayat özgürlük ülkesinde başlar

Ben bir gece uyurken rüyama gelen, bir çocuğun haykırılarıydı. Bu haykırılarda kalabalık bir topluluk ve Önderlik de vardı. Çocuk, adının özgürlük olduğunu söylerken elini Önderliğe uzatarak haykırıyordu. Ayrıca özgürlük ülkesi dediği Önderliğin felsefesi idi. O'nu kastediyordu. Ben uykudan gecenin ikisinde uyandım. Uyanır uyanmaz elfenerini alıp yazmaya başladım. Ayrıca bu rüyamın çok önemli olduğunu belirtmeliyim. Benim açımdan çok büyük anlamları içeren bir rüyadır.

9.Mart.2004

sessizliğin ılığında uyanmıştı
geçmişe elveda ederek
hazırlandılar geleceğe
ne geçmiş umutlar
ne anıların ardındaydı
sadece ve sadece
kulaktan kulağa söylenenlerdi aradığı
ufukta olan gözleri
umudu ve şansı bekliyordu
sorulacaktı bir gün

ne insanlar gördün
ne kahraman tanıdın
ne yiğitler getirdin
suçlusu olduğumuz dünyaya
günahsızlar geçiyordu gözlerinin önünden
ama hiç biri dönüp bakmadı bile
gece yarılarında sütünle beslediğin
dokuz ay ağırlığını hissetmeden
karnında taşıdığın bir umuttu.
bir yaşam kaynağı olmuştu zihinlerde
doğanın kalbinden kopan bir parça olmuştu bedenlerde
gözlerindeki şeffaflık yaşam ülkesini gösteriyordu
kim bilebilirdi bizim bağımızı
aynı anadan doğduğumuzu
hiç kimse bilemezdi
hiç kimse tanıklık yapamazdı
şahit olamazdı
ama kimse de hesap soramazdı
biz ise varlığımızı koruyacaktık
bir karış toprak adına
halkımıza sürülen lekeyi
savaşarak halkımızı koruyacaktık

tutkumuz hücrelerimize karışmıştı
damarlarımızda dolaşıyordu
her şeye rağmen
görülmeliydi gözlerimiz
tutmalıydık birbirimizin elini
nefesimizi hissetmeliydik
kucaklamalıydık sıcak duygularla birbirimizi
gurur duyarak birbirimize sarılmalıydık
çünkü bizim kan bağımız vardı.

10.Mart.2004

geriye dönüş olacak mıydı?
geçmiş anılara
sınırsızlık olur muydu yüreğimizdeki sevdaya?
anlaşılır mıydı hasretimiz bakışlarımızdan?
neyin uğrunaydı çılgınlıklarımız
ve dünyaya duyuracağımız ses
sağırlar da duyar mıydı?
koparacağımız kölelik zincirleri
ve sonsuzlaşan sınırların ardına
elimizi uzatabilecek miydik?
geleceğe, dostluğa, halkımıza
merhaba diyerek kucak açacaktık
okyanusların derinliğine dalacaktık
yelken açacaktık özgürlüğe
yıkılmış topraklarda yeniden filizlenecektik
hayat suyuyla beslenecektik
özgürlük kokusuyla yoğrularak
çılgınlıklarımız yankı bulacaktı
özgürce özgürlük türküsünü
söyleyecektik dağlarda

15.Mart.2004

Şopên Berfê

Tarîtî mîna taviyekê biharê
Xwe li ser cihanê pêça bû
û çavên mirova girtî bû
Tenê zelalbûn di rondikê çavan de ma bû
Lê dîsa ronahî nedixuya
Yê dixwestin bi awirên çavên xwe yi qirej
Mirovati bixin nav bandorek bê sinor
û nedixwestin ji nu da xwe biafirinin

Ew ne wekî şopên berfê ku li ber diywariye rojê biheli
û wekî aveki di rubaran da biherike
Lê her daim çav li benda mizgîniyekî bûn
û ti car bê hêvi nebubûn
Ev mizgîni wê bibûya bangawazi
û wê ji nu da tirejên rojê
Bi ronahiya xwe çavê mirovahi vekirana
û hêviyê azadiyê xurttir kiriba
Wê ji nu da lorika dayikan
Bi şewata azadiyê bihata ser ziman
Wê bişewatbana bilura şivana

*bir resim çizdim
hep bakılmasını isterim
bir ses oldum
hep duyulmasını isterim
ülkeme
dünyaya
evrene*

Başkan Apo

2000'in Newrozu'nda Doğuş

*Kutsal ana hakkın geçmişi ise
çocuk bugünü ve geleceğidir.
sevda kadını özgürlük çağrısıysa
kabul edilecek yaşam
ya özgürce olacak
ya hiç olmayacaktır
her taraf karanlık ve zorda ise
isyan ve savaş ne kadar gerekli
ve kaçınılmaz ise
özgürlüğün şafak vaktinde
aydınlık ufku sarmışsa
barış eylemi daha yüce ve gereklidir*

*bütün bu zamanlarda
ilk dinimizin buyurduğu gibi
bilimin aydınlığında doğru düşüneceksin
hitabetin inceliğiyle yetkin konuşacaksın
hakkın yolunda emeğinle, çabanla
kendini özgür gerçekleştireceksin*

Abdullah Öcalan

4.Mayıs.2004

Besta-Nokta Ziyaret

Eşqa Rojê

Ji bo bîranîna Şehit Erdelan...

Senfoniye dilê min

Ne wekî kesereki ku derbas bibuya

Ne bilura şivana xilas dibû

Her diçu bandoriya xwe li ser min zêde dikir

Bi lorikên xwe min ji xaw şiyardikir

Bi ziravtiya dengê xwe

Ji nu da dixwest rih bide mirovên sax

Lê yên wekî miriyan jiyan dikirin

Êwrên reş ye ku çav tarî hiştibûn

Wê ji nu da ronahi naskiribana

Guhê ku hatibun kerkirin û zimanê ku lal bûbûn

Xwe pêra hêdî hêdî nu dikir

Bihar bû
Di şevên tarî da xwe nêziki azadiyê dîkir
Her gav pêşdê diçû
Min dengê dilê gohdar dîkir
Û wiha digot:
Min berê xwe ji Rojhilat da
Mezra Botan
Ez bi ber mezra Botan pêş de diçim
Min slav dida welatê pêxembera Ruha yê
Min digot tasek ji ava te
wê bibe xurtkirina hêviyên min a azadiye
ne bi dehan ne bi sedan û ne ji bi hezaran bandoran
desthilatdariyê nikarîbû
min ji armanca min derbixistana
ji min ra wekî riya ronahiyê bûbû
her diçû di dilê min da mezin dibû eşqa azadiyê
eşqa Rojê ji min ra bibû
hêza bîryardayînê
û ronahiya mirovatiye
cihanê wekî ronahiye ku
ji nav ronahi hilatî bû

13.Haziran.2004

Dalıyorum

gözlerim dalıyor
ta bilinen ve bilinmeyen derinliklere dalıyor
okyanuslardaki adalara
denizlerdeki yıldızlara
göllere, nehirlerdeki yosun yeşiline
ve
doruklardan akan şelalelere
gözlerim dalıyor

evrendeki gezegenlere
dünyadaki insanlara
şehirlere kentlere
karanlık ve dar sokaklara
gözlerim dalıyor
gece ve gündüze
güneşe, aya ve yıldızlara
dalıyor, dalıyor
yakınlara ve uzaklara
yarınlara ve ufka
geçmişe ve geleceğe
dalıyorum
daldıkça ben yeniden ben oluyorum.

Dema sal diborin ne rondikê çavan ne ji keserek ji kurahiye dil têt, li min vedigerine. Ne seet ne roj û ne ji demsal têra dîtina me dikir. Min dixwest ku çawa her salek peşve diçe xweza di xwe de nûbûn çêdike û hemu bereketa xwe li hev du kom dike xweza nûdike û ji nû da xwe diafirine.

Lê pêvistê ku bi çavêki erzan em lê mêzenekin, ji ber kû bişkivandina gul û çiçekan bi hesanê çênabe. Çawa dayik ji bo ku zarokek bîne ser ruyê erdê, neh meh di nava êş û janekê mezin de hewldide, lê ew êşa dayik dikşine û ev êş ji bo dayikê wateyeki pir mezin de ye ji ber kû bi xuluqkariya xwe ji bo miroveki jiyanê avadike û dayik dibe watedarê jiyanê.

Belê Serokê min, banga azadi û xweşîkbûyinê ji nu da xweza li mirovan şiyar kir.

12. Mayıs.2004

Her zaman kendime belirlediğim bir kararlılık düzeyim oldu. Ama bir türlü yeterli bir yürüyüşü gerçekleştiremedim. Bu beni ne kadar rahatsız etse de yapmak istediğim çıkışı yapmakta çok zorlanıyorum. Çok yorulduğumu hissediyor bunun fiziğim üzerinde de etkisinin olduğunu hissediyorum. Ne kadar çabalasam da bu yorgunluğumu aşmak için yetersiz olduğunu hissediyorum. Geleceğimin böyle geçmesinden korkuyorum. Lanet olası korkuyu çözümlediğimi sanıyordum ama tanımadığım için yaşadığım korkunun kölesi olarak kalıyorum.

Uzun süredir kendimle diyalogumu kesmiştim. Dışarıyla da çok güçlü bir diyalog kurmadım. İçten yaşadığım zorlanmalarımı hep gizlemek istedim ve yaşama günü geçirme temelinde yaklaştım. Onun için güçlü bir ilişki kuramadım. İhtiyaç duyduğum tartışmayı yapamadım. Çevremdeki insanlarla sessiz duruşumla insanların beni anlamasını istedim. Ama tam anlaşıldığımı söyleyemem. Ya anlamazlıktan geldiler ya da ben kendimi tam anlatamadım. Bu durumda kendi özümden çok uzaklaştığımı anladım. Her ne kadar böyle bir durumda yaşamak istemediysem de maalesef bu acı gerçeği yaşadım. Çünkü bu süreçte içime çok kapanık duruşum oldu. Bu beni ne kadar rahatsız etse de yapıma aykırı olsa da böyle oldu. Ve

zamanımı bu şekilde katlettim. Zamanımı iyi değerlendirmedığım için büyük bir üzüntü içindeyim. Bu süreçte ne kadar fiziksel olarak yaşadıysam da ruhta bir ölüden farkım olmadı. Aslında kâbusu üzerimden atmak istiyorum. Bir an önce.

19.Mayıs.2004

Şehide layık olabilmenin mücadelesini başlattım kendimle. İçinde yaşadığımız gerçeklik bir rüya gibi hızlı olabilir. Ama çekilen acıları hızlı geçiremiyorum. Canımızdan bile çok sevdiğimiz, bağlı olduğumuz, canımızdan olan bir parçamız hiç acımadan şehit düşürülüyor. Her ne kadar zorlansak da etkilensek de yaşadığımız gerçeklik aşma gibi çok net bir şekilde kendimi izleyebiliyorum. Şehitleri konuşmak istemiyorum. Çünkü bu bizdeki yaraları kapatmak için yetiyor. Duygusalca da olsa içim kan ağlıyor. Fakat sadece bu şekilde de cevap olamıyorum. Hepinizle bir yaşamı paylaştım. Her ne kadar geçmişimizden bize kalan bir sinema filmi gibi de olsa hırsınızı ve bağlılığınızı bir devrimci olarak uğruna kendinizi adadığınız yolda büyük başarıları esas almakla bizi görevlendirdiniz. Toplumsallaşmanın merkezimiz diyenlere doğruyu anlatmayı ve göstermeyi yiğitliğinizle ortaya koydunuz.

Uzun bir dönemden sonra bir daha aynı doğrularla yaşamak büyük bir güç gerektiriyor. Buna alışmak çok zor bir olaydır. Devrimcilik yapabilmek için büyük bir güç sahibi olmak gerekiyor. Belki şöyle derlerdi “devrimciler ağlamaz, devrimciler etkilenmez” ama oysa en duygulu insan devrimcidir. İçinde yaşadığı gerçekler sıradanlaştırılmaz. Çektiği acıları ya da duygularını bir iki damla gözyaşıyla, aşklarıyla paylaşamaz en büyük paylaşımı intikamcı olabilmelidir.

Şehidi belki anlatmak zordur. Ama onlarla yaşamının dili farklı olmalıdır.

Evet, canlarım, sizleri unutacağımızı sanmayın, gözünüz açık kalmasın. İntikamınızı alacağız. İhanete uğradığınız Siirt'te size nasıl kıyıldıysa orada ihanetin merkezinde misilleme eylemi yapıldı ama sadece bununla da yetinmeyeceğiz. Düşmana sıkacağımız her mermi intikamınızı alacaktır. Ölümü hak etmeyenlere biz de hak tanımayacağız. Nasıl o kanınızla kendisini besliyorsa kendisi de

yaşamak için kan kusmalıdır.

Tek tek anlatabilseydim sizleri. Paylaşmak isteyip de paylaşamadıklarımın pişmanlığını yaşamak çok anlamsız kalıyor. Çünkü zamanında olması gerekir ama yapılamayan ve anlatılamayan duygular insanın yanında acıdan başka bir şey bırakmıyor. Her ne kadar günlük olarak sizlerle diyalogun içine girsem de erken şahadetinizi kabullenemiyorum.

21. Mayıs. 2004

Anlatabilseydim keşke yüzündeki tebessümü. Yılın dört mevsiminden sadece baharda doğanın rengi açılır ve bütün canlılara ruh kazandırır. Ama içimizdeki insanlar hele hele senin gibi yoldaşlar baharın canlılığını her saat, her gün ve her zaman hem yaşamak hem de bulunduğu ortamda yaşatmak isterler. Yaşama öyle kucak açmıştın ki bütün sorumluluk duygularında yaşamayı esas almıştın. Bir halk adına mücadeleye katılmıştın. Özgürlüğe olan tutkun ortamı heybetlendiriyordu. Geçmiş anılarımızdan başka bir şey kalmadı elimde. Herkol dağındaki zor ama güzel günlerimiz bir film gibi gözlerimin önünden geçiyor.

Her ne kadar kızdığım zamanlar olsa da yanımda değerlin farklıydı. Özgürlük güvercini Rêber yoldaş. Doğudan kuzeye başarı için, Önderliğe bağlılığın için, özgürlük uçuşuna katılmak için kanatlanmıştın. Hedefin büyüktü. Ama ömrün buna yetmedi. Senin daha da yaşaman gerekliydi. Keşke insanlar sevdiği insanların yerine ölseydi. Sevilen insanlar ise hep yaşasaydılar. Ölümle hiç tanışma şansları olmasaydı. Çünkü senin gibi insanlar sadece yaşamayı hak eden insanlardır. Ama lanet olası kana susamış ihanet ortadan kalkmadıkça acıların içinde hep boğulacağız.

Yoldaş, beni affetmeni rica ediyorum. Gerçekten seni ve diğer yoldaşları anlatmada zorlanıyorum. Evet, doğudan uçan, kuzeye doğru yol alan özgürlük güvercini yoldaşım beni affet.

22 Mayıs.2004

İntikamınızı alacağımız gün geldi. Apo'nun şahinleri, sizin yapmak isteyip de yapamadığınızı yapacağımıza and içiyoruz. Şimdi yazıma ara veriyorum. Daha sonra devam etme hakkına ulaştığım zaman ancak o zaman devam ederim. Serkeftin, Brusk, Rêber, Abbas, Kadir, Welat, Berxwedan ve Ferhatları, Erdelan ve diğer yoldaşlarımızı canımdan bir parça olan bütün yoldaşlarım, silahımın tetiğine parmak bastığım an sizlere en büyük selamım olacak.

İntikam alma günüdür.

Hepinizi çok seviyorum. Sizleri unutmayacağım.

26.Mayıs.2004

Size verdiğim bir sözüm vardı. Ya ben çok acele ettim ya da zamanında olması gerekir ama koşullar elverişli olmadığı için sözümün sahibi olsam da aslında biraz da zamanın dışına bırakılmış bir konumdayım ve buna karşı çok mahcup ve küçük kaldığımı düşünüyorum.

Sizlere bir sözüm vardı. Size layık değer ve ilk selamım, tetiğe parmak bastığım andaki selamlaşmamız olacaktı. Beni anladığınıza inanıyorum. Bulduğum alan beni daraltıyor. Öyle oluyor ki atmak istediğim adımın önünde engeller yaratıyor. Aktifleşmek istiyorum ama çıkış yapmakta zorlanıyorum. Bu duruşum beni çok rahatsız ediyor. Çok sıcak bir katılım yapmak istiyorum ama bir türlü etkilemek isteyip de etkileyemediğim koşullar bende inançsızlığı getiriyor.

Kadere ne kadar inanmak istemesem de öyle oluyorum ki neredeyse olup bitenlerin hepsine kadere bağlıyacağım. Hiç böyle bir şeyi yaşayacağımızı asla tahmin etmezdim. Hele hele şehit kanıyla kutsanmış Botan topraklarında böyle bir konum beni derinden etkiliyor. Bu durum karşısında size olan borcumu ödeme gücünü kendimde bulamıyorum. Artık rüyalarımda bile sizlerin bana ne kadar kızdığınızı görüyorum. Buna karşı vicdanım ne kadar sızlasa da yeniden çabalamayı esas alacağım. Bu durumdan kurtulmak için her türlü mücadeleyi başlatacağım kendime karşı. Sizlere vereceğim hesap

ne kadar ağır olsa da zor koşullara yenilmeden sizlere layık olmanın hakkını elde edene kadar usanmayacağım, güçlü olacağım.

31. Mayıs.2004

Bir ayrılık var tekrar buluşmayı getirir. Bir de ayrılık var bir daha buluşma olmaz. İnsan kendine kalır. Sadece geçmiş anılar kalır elinde. Benim belki yoldaşlığın hakkını veremediğim günler oldu. Hatta kendimin ne kadar nankör olduğunu görüyorum. Dün yoldaşlardan ayrıldım. İçten içe ne kadar etkilendiysem de geçirdiğim günlerin değerini bilmem gerektiğini yeniden anladım. Her ne kadar acı olsa da ayrılıklar insanın değerini yüceltiyor. Bir de ömür boyunca sonu gelmeyen ayrılıklar olduğundan diğer ayrılıklar insana daha acı geliyor. Bizim yaşam koşullarımız içerisinde yaşanan gerçeklik bunu gerektiriyor. Bundan bir süre önce canımdan çok sevdiğim yoldaşlarımı kaybettim. Her ne kadar birbirimizi zorladıysak da her şeye rağmen çok sevdiğim arkadaşlarımdı. Beraber paylaştığımız anlamlı ve ... farklı... günlerimiz oldu. Kendimi sana karşı suçlu buluyorum. Kendimi affedemiyorum. Sen bir melektin. Sana karşı olan ilgim, sevgim ve duyduğum saygıyı dışa olduğu gibi yansıtamadığım için birçok önyargı gelişti. Bu gün ise yokluğun beni derinden bir acıya sürüklüyor. Her ne kadar bu yokluğu, çektiğim acıyı birkaç damla gözyaşıyla da boşaltmak istesem de bu hakkı kendimde göremiyorum. Çünkü zamanında verdiğim değeri dışarıya tam anlatamadım. Belki şu an yoksun ama sana şunu bütün samimiyetim ve içtenliğimle söylemek isterdim. Aynı kandan olduğum iki kardeşimin şahadetleri bile beni bu kadar etkilememişti. Belki inanmadın çünkü sana karşı işlediğim suçu onlara karşı işlememiştim. Bu anlamda vicdani olarak bir sızlamayı yaşıyorum. İşte böylesi ayrılıklar insanın yüreğinde derin bir yara bırakıyor.

Şehit! Sana karşı borçluyum. Bu borcu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum.

11.Haziran.2004

Bir mücadele için verdiğimiz bir söz ve kararlılık düzeyimiz oldu özgürlük adına. Ama günlük olarak kendimizi örgütleyemediğimiz için hiç farkına varmadan çizgi dışı olabiliyoruz. Bunun irade dışı gelişmesi ciddi bir zarar olmasa da zamanla insan kendini toparlamasa farklı tehlikelere de yol açabilir. Altı yıldan sonra yeni bir sürece adım atık. Mantık, tarz, anlayış eskisi gibi olmayacak. Önderliğimizin mahkemesi de bu ayda olacak. Buna karşı militan olarak üzerimize düşen sorumluluklar ve görevlerimiz büyüyor. Örgüt olarak altı yıl içerisinde büyük dönüşümler yarattık ama insanımız bu gelişmeleri içselleştiremiyor. Ya anlamada zorlandığı için ihanete gidiyor ya da kendisini zorlamamak için intihar ediyor. Bunu kendisi için bir kahramanlık olarak biliyor. Oysa Önderliğimiz bu tür yaklaşımlara karşı olmuştur. Biz ise bunu kendimizde uyguluyoruz, intihara kalkışıyoruz. Önderliğimize sahip çıktık diyoruz ama tam tersine varsa bir bağlılığımız neden büyük başarılarla olmasın ki?

13.Haziran.2004

Bir yandan bahar hamlesinin getirmiş olduğu heyecan, moral ve coşku; bir diğer yandan ise içinde bulunduğumuz yeni sürecin ağır görevleri önümüze koyması, bizi bir panik havasına itmektedir. Yapılan cephe toplantısında her takıma bir hedef konuldu. Bizim takım için de ayrı bir hedef konuldu ve görev verildi. Bizim takıma Masiro takımı deniyor. Ben de bu takıma geleli çok uzun süre sayılmaz. Takımdaki arkadaşların hepsi olmasa da çoğunu tanıyorum. Tanımadıklarımı tanımak istiyorum bir an önce. Canımdan çok sevdiğim insanları kaybettim, duygusallığımdan olsa gerek tanıdığım tanımadığım insanlara karşı yaklaşımları ve ilgi istemim hemen hemen aynı sayılır. Daha iyi tanıyabilmem için gittiğimiz günlük görevlere daha duyarlı yaklaşmayı esas alıyorum. Çalışma yürüteceğim alan ve arkadaşlar yeni oldukları için her anlamda katılmayı kendim için esas alıyorum. Cephe tarafından önümüze konulan hedef için harekete geçtik. Keşif grubu olarak ben, Sema, Rohat ve İrfan arkadaşlar bu görevin ilk grubu olduk. Belki iki arkadaşı da fazla tanıyorum

ama çalışmanın sonuç alıcı olması için bunu fazla sorun ya da engel yapmıyorum. Beşinci günümüz oldu bu göreve geleli. Çok zorlanmalar oluyor da görevin başarısı hep esas alınıyordu. Ama şunu da söylemek gerekirse gerçekten bu görev bana bir o kadar sıkıcı da geldi. Ne zaman geçiyordu ne görevimizin sonunun geleceğine karşı inançsızlaşmıştım. Aslında görev bana sıkıcı gelmemiştir. Görevin sonuçsuzluğu canımı çok sıkıyordu.

Düşünüyorum arkadaşların yanına döndüğümüzde ne diyecektik. Bir türlü gururum böyle sonuçsuz dönmeyi kabul etmiyor. Şimdi düşünüyorum da bütün arkadaşların gözü yolumuzdadır. Ve büyük bir heyecanla bekliyorlardır. Ama bizim onlara götüreceğimiz ise soğuk haber. Acaba nasıl karşılarlar bu soğuk haberi. Aslında tahmin edebiliyorum karşılamaları nasıl olacak diye. Neyse tahmin ettiğimiz şeylere fazla takılmamalıyız. Göreve gelince aslında grupta yer alan arkadaşlar o kadar da fena değiller ama ara sıra gıcıklıklar da oluyor. Örneğin iki tim komutanı, iki savaşçı... Ama ne olacak erkek işte. Erkekliği tuttu mu, yanındaki insan mı yoksa farklı bir şey mi hiç umurunda değil. Oysa biz kadınlar ise hiç bir şeyi onlardan habersiz yapmıyoruz. Kolektif olmak istiyoruz ama anlama düzeyleri yok herhalde bu insanların. Aslında erkeğin bir diğer karakteri hatta esas aldığı karakter özelliği diyebiliriz, hiçbir zaman kadının güçlenmesini, ondan güçlü olmasını istemez. Bunu istemediği için elinden gelen her tür engeli de yaratmak istiyor. Mesela İ... arkadaşın böyle olacağını hiç beklemiyordum. Çok saf, temiz bir arkadaş bekliyordum. Bu yaklaşımlarını gördükçe bendeki hırsı arttırıyor. Aslında bireyler şahsında sisteme karşı büyük bir tepki geliyor bende.

Yine beraber çalıştığımız D... arkadaş var. İnsanlara karşı saygımı yitirmemek için elimden geleni yapıyorum ama daha dünün çocuğu diyorlar, daha doğru dürüst savaşmamış ya da yeterince pratik yaşamamış demem daha doğru olacaktır. Kendisini üstüne kabul ettirmek için çok yağcılık yapıyor. Katılımı da bana biçimsel geliyor. Oysa sade bir katılım ne kadar güzel olurdu. Ama maalesef bu arkadaşın da durumu biraz böyle... Bence mücadelede kimse, kimse için yapmıyor. Herkes üzerine düşen sorumluluk düzeyine göre katılım sağlamalıdır.

Rüyalarımda Hiç Ayrılmamışız

Fiziki ayrılıklar ne kadar içler acısı olsa da bir daha dokunamasam da hayalimde, düşüncemde ve yoğunlaşmamda hiç ayrılmayı yaşadığımı söyleyemem. Gülüşünüze olan özlemimin zaman aşımına uğradıkça daha da büyüdüğünü hissediyorum.

Yalnız kaldığımda, etrafımda kimse kalmadığında daha çok size yakınlaşıyor, sizlerle yaşıyorum. Sizlere olan yakınlığımı etrafımdaki arkadaşlarla paylaşmak isterdim. Ama nasıl karşılanır diye kaygı yaşıyorum. Birlikte söylediğimiz Çiyayê Bêzar şarkısını her dinlediğimde sesini kulağımda hala duyuyorum. Çok duygulanıyorum belki, ağlamak istiyorum ama gözyaşlarıma izin vermiyorum. Belki anlık da olsa iki damla gözyaşıyla ihanete ve düşmana karşı kinimin sakinleşmesini istemiyorum. Bu kinim azalsa, o zaman size olan bağlılığımın zayıflaması anlamına gelir. Sesin kulağımdan hiç gitmiyor. Bunu doyasıya dinlemek için hemen bulunduğum ortamdan uzak bir yerde kalmak ve seninle hep yaşamak istiyorum. Zamanında anlayamadığımız ya da kavratamadığımız şeyleri kavratmak için birbirimize. Bağlılığımı yüceltmek ve özgürlük çizgisiyle bütünleştirmek yani yüce Önderimizin ideolojisiyle bunun savaşını iç geriliklerime karşı vererek bağlı kalmak istiyorum. Seni çok anlatmak ve tarif etmek isterdim ama daha bunu başarmak için kendimi buna hazır görmüyorum.

24.Temmuz.2004

Herekol

Yüreğimde saklı olanlar için

Ne var ki bizi birbirimizden uzaklaştıran ve okunan beddua, neydi bir daha buluşmamız için, yani yüreğimizde saklı olan mutluluklar hep olduğu gibi mi olmalıydı? Oysa devrimcilikte kaderciliğe yer yoktur diye gerçekleri bulmaktı bizim mücadelemiz. Yaşamın gerçekleri ise insanı acılarla baş başa bırakıp insanı mücadeleye sevk etmek içindir. Her ne kadar acılar insanı bitirişe götürse de beklenen son vardır diye avunduğumuz umutlar bizim için sonu gelmeyecek hayallere dönüştü. Mutluluklar her zaman neşe ve coşkuyla olurmuş. En azından bunu kendimiz için böyle sayabiliriz. Saklı olan mutluluğumuzu bir kere olsun paylaşmak isterdik. Ama sadece bunu ayrı diyalarda

yüreğimizde her zaman saklı tutarak yaşadık. Sadece içinde yaşadığımız acılarımızla büyümeyi kendimize hedef bilerek yaşama sarıldık. Her şeyimizi paylaşacak günümüz için yaşadık, onun için mücadele ettik.

Canımızdan çok birbirimizi sevdiğimiz için aynı yolun insanları olmaya karar verdik bunun için yaşadık ve bunun için gelecek olan ölüme hoş geldin dedik. Hücrelerimize nakşedilen özgür bir ülke insanları olmamız içindir.

*hayaller insana ihanet etse de
insanlar hayalsiz kalamaz
bazen gerçekleşir
bazen de insana acı verir*

Uzun bir süredir sana zaman ayıramadığım için çok üzgünüm. Seninle diyaloguma kısa bir süre de olsa kesmiş gibi bir duruma girdim. Ve sana karşı bu borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum. Senin de beni anlamanı umarım. Bu süreçte benim de yaşadığım zorlanmalar benim açımdan çok ağır olduğu için bu bende düşünce dağınıklığına yol açtı. Bu alana ilk geldiğim süreçte hedeflerim ve istemlerim çok büyüktü. Bu gerek genel çalışmalar için olsun gerekse kadın özgülünde olsun hedef ve istemlerim çok büyüktü. Yani geleceğe ilişkin büyük hayaller kurmuştuk. Fakat hesapta olmayan şeylerle karşılaşmak kadar kötü bir durum olamaz.

Her zaman için kendimi planlamayı ve gerekeni yapmayı kendime bir görev olarak bildim. Ama anlamıyorum benden mi kaynaklı yoksa çevremdeki insanlar bu kötü düşünceyle yaklaşmak istiyor anlamıyorum ve çözümsüz kalıyorum. Kafama takılan çok soru işaretleri var. Bunlara da güç getiremeyince güçsüz bir duruma düşüyorum. Toplumsal ölçü ve ahlaka sahip olmak, içinde büyüdüğüm kültürü kendimde yaratmak istiyorum. Ama üzgünüm içinde bulunduğum ortam, beraber yaşadığımız insanlar bu düzeyi yakalamış değiller.

Kendimi bir elden öteki ele atılan bir top gibi hissediyorum. Oysa bu konuma düşmem beni derinden etkiliyor. Kendi kendime her zaman şunu söylerim. Güzellikler zorluklardan sonradır diye ama düşünüyorum gerçekten kendimi bu anlamda ne kadar geliştirmişim diye... Ya da kendimi kandırıyor muyum acaba?

Uzun süreçten sonra benim siyasi hayatımla oynamak isteyen saygıdeğer ... karşımda durmaktadır. Önemli bir çalışma için kalabalık bir sayıda arkadaş toplanmış bulunmaktayız. Ne olursa olsun insanlara karşı kolay kolay tepkim gelişmez. Ancak bazı insanlara karşı tedbir almam gerekliliğini hissediyorum. Ve gerekirse öylesi insanlara karşı insan selamını bile kesmelidir.

Eh kendi kendime tavır almam gerektiğini söylüyorum ama kahretsin sonuçta yoldaşlık işin içine girdi mi bir duraksamayı yaşıyorum ve yeniden doğru olmadığımı düşünüyorum. Uzun süredir kendime bir karar almıştım ama daha sonra savaş gerçekliğini düşündüm ne pahasına olursa olsun yoldaşlığımı zedeleyecek hiç bir şey yapmamalıyım. Yeniden bütün gururumu ayağımın altına alarak selamımı yeniledim. Çünkü gideceği alanın hassaslığını bile bile bunu yaşayamazdım.

9.Eylül.2004

Risor

İhanetin Kalesi Lanetli Siirt

Hiç acı çekmeden peş peşe bize acı çektiren ve ihanetin içinde boğulan can alan, kana susayan ihanetin yuvası bundan bir süre önce dağ gibi yedi yoldaşımızın canına kıyan ihanetin yetmedi mi, toprağın kana kana susamışlığını gidermedi. Komplolarında birçok insanımızı düşmanın eline verdin. En son kadın yoldaşımızı da ihanetinle elimizden aldın. Oysa O bir fedaiydi, büyük kahramanlığıyla seni onura davet etti.

İhanetin içinde boğulan insanınla bize karşı verdiği mücadele, yani özgürlük ve onur savaşçılarına karşı kan kusuyorsun. Toprağına toprağımsın, insanına insanımsın demek, namusun, şerefın ve onuruna, namusum, şerefim ve onurum demek gelmiyor içimden. Çünkü her şeyinle kendini ihanete yatırmış bir kalesin. Nasıl ki 15 Ağustos atılımı ilk mermiyle Eruh Şemdinli'nin aşiretçi feodal gericiliğe karşı yıkımcılığı yarattıysa, düşmanın uyguladığı politikayı ruhunu bile hissettirmeden yapmak istediğini yapıyor ve sen de politikalara

kurban gitmiş bir piyondan farkın kalmamış bir oyuncaksın, kanmaya her şeyinle açık bir durumdasın. Düşmanın bütün çabaları ilk 15 Ağustos atılımımızı boşa çıkartma temelindeyse unutmamalısın ki Siirt, direnişimiz daha gürleşecek ve her eylemimiz ve ilk mermimiz bir 15 Ağustos atılımıdır. İhanetin kalesi taşların Mısır piramitleri kadar sağlam olsa bile sonuçta Rêber, Abbas, Rêber, Kadir, Welat, Berxwedan, Ferhat ve en son Slavlar'a ihanetinle yine de karşımıza çıktın. Nasıl ihanete başladıysan ihanetinle bitişin de olacak Siirt. Onurun sonu gelmez ama ihanetin sonu gelir Siirt.

10.Eylül.2004

İhanetine son vereceğin zaman ancak yazılarımı noktalayabilirim. Uzun süreden beri adını ağzıma bile almak istemiyordum. Ama maalesef yüreğimizde derin izler bıraktığından her zaman acısını derinden yaşıyoruz. Yüreğimdeki acıyı nasıl açıklayabilirim. Duygularımın, yeşerip de sonradan kuruyan bir ot olmasını isterdim. Belki bu kadar acı çekmezdi yüreğim ya da acımasız bir varlık olurdu ama ne yazık ki her ne kadar söylenenler kolay olsa bile unutmamak gerekir ki kolay olduğu kadar zor da geliyor.

Bütün gücümü toplayıp sadece adını yazmak istiyorum ama büyük bir güçsüzlük yaşıyorum. Radyodan haber başlıklarını dinledikçe tüylerim diken diken oluyor ve hep kod adının bu haberi yalanlamasının umuduyla radyo başını bekliyorum.

Neden savaş acımasızdır? Özgürlük kutsal olduğu kadar, sen niye bir o kadar lanetlisin?

(Resul arkadaşın şahadetinin basına verildiği gün)

Anılara dalıp gitmek yeterli midir? Ellerim ter içinde yüreğim titrek kalbimi sıkıştırıyor ve seni nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Elimde kalan tek miras anılarla baş başa kalmak oldu. Ama bu kadar güzel ve zorluklardan sonra yetersiz olduğumu düşünüyorum. Ve bu benim için doyurucu olmuyor buna inanmalısın yoldaş. Etrafımda binlerce yoldaşın olması bile gözlerimin seni aramasına engel olmuyor. Şu an diyarının karşısında olup ve seni görmemek yani hep bir rüyada olmayı isterdim ama insanlar için istemler demek ki yetmiyor. Ve bu gün anılar benden hesap soruyor tıpkı geçen yıllar gibi çok hızlı ama bir o kadar da yıpratıcı oluyor. Hani denilir ya insanın kendisini zamanın akışına bırakması kadar sıradan kalmanın acı olduğu kadar bir gerçek gibi...

Birçok zaman içimde sadece deftere değil dışarıya da açmak istediğim zamanlar oldu. Ama hep anlaşılmayacağım kaygısını yaşadım. Belki de esen rüzgârlara kendimi anlatmak istediysem de sırlarımı koruyamayacak diye anlatamaz oldum. Beni duyacak ancak şehitler ve Önderlikti. Çoğu zaman kendime sorular sordum ama sorularıma cevap bulmakta büyük zorluklar yaşadım. Ne ben eski bendim ne de ortam ya da bir yaşam, beraber paylaştığımız insanlar eskisi gibiydiler. Hem ben değiştiğimi itiraf etmeliyim. Aynı zamanda başkalarının da değiştiğini gördüğümü belki daha rahat bir vicdanla ifade edebilirim. Kendimi tümünden günah keçisi yapmam, hata ve yetmezliklerim tabi ki çok ciddi buluyorum. Seninle yakaladığım dürüstlüğü hep koruyacağım.

15.Ocak.2005

Şehit Resul Kampı

Besta

kutsanmış topraklarda tebessüm izleri kalmıştı
yüzü güneşe dönük
güneşle buluşma günüydü
rüyada rüya görmek gibiydi bir an
Herekol ile bir meşale
özgürlük meşalesi olmuştu.
mırıldanan özgürlük türkülerimiz dillerden düşmez oldu
volkanlaşan yüreği ışık tutuyordu.
asrın davasına
yüreğine özgürlük damıtılmıştı
tutkuyla sarılmıştı umuda
yasa girmiş
çılgılığıyla yürekleri ürpertirdi
uçurumları, kayalıkları
tarihinden kalma duygusallığı misali
gözleri dolmuş ağlamaklı hali
öfkesini gözyaşı damlasıyla boşaltmak istemez
tanık olmuştu bütün kahramanlıklara
tarih sayfalarından çıkmaz olmuştu
kahramanların kanıyla yoğrulan toprağı
bir neslin geleceğine namus olmuştu.

15.Şubat.2005

Şehit Resul Kampı

Besta

Yüreğimde kopan fırtınalar yeniden beni ben yaptı ve gerçeklerin içinde kendimi buldum. Gökyüzüne düşen karabulut parçalarına rağmen beynimize nakşettiği özgürlük tutkumuzu güçlendirdi. Yürüyüşümüzü başarıya ulaştırmak için koşturmak esas olmuş. Yenilmez kalmıştık, ayaktaydık. Sessizliğe sığınan sokaklar, özgürlük çığlıklarıyla yankı buluyordu. Dudakların arasından çıkan tek söz Apo'ya Özgürlük olmuştu. Dilsizleşen halk zafer çığlıklarının seslenişini evrene duyuruyordu. Gökyüzüne çekilmiş kara perdelere gedik açıyordu çığlıklar. Canlılık yeniden insana, özüne dönmüştü. Hüznün yasına giren yıldızlar eski konumuna geri dönüş yapmışlardı. Güneş netliğinden pay vermeden ışınlarını daha da güçlendiriyordu. Her ne kadar İsa çarmıha gerildiği zaman güneş ihanete karşı protesto ettiyse de günümüzde tam tersi oldu.

Işınlarının yakıcılığı umut sıcaklığına dönüşmüştü, beyinlere nakşedilmişti yaşam umudu.

Kanatlanmak istiyordum İmralı'nın duvarına. Pencerede bulunan parmaklıkların diplerine konmak, sizi izlemek, yaşamı sizinle paylaşma hayallerini kurma gücüne sahip olup da gerçekleşmesi zor hayallerin sahibi oldum sadece.

15 Şubat kendisini ne kadar tekrarlamak istese de ya da lanetini yenilemek istiyor ve yapıyor olsa da bizim için kararı yenileme günü haline gelmiş ve mücadele gücümüzün niteliği haline gelmiştir.

Başkanım

Anlatmak belki dillendirmeden öteye gidemeyecektir ama yaşamak ise çok farklı duygu ve düşüncelerin gücü oluyor. Yani sürüsünden kopan bir turna gibi ve yıllardır kendisine özgürlük yolunu arıyordu. 15 Şubat günü özgürlük yolunun çizelgesi gibi olmuş, artık mekânına kavuşmuştu, yani İmralı'ya. Bir turna gibi olmak, İmralı adresine giden mektup ve selamların bir postacısı gibi sizi halkın selamından, halkı da sizin selamlarınızla coşturma unvanına sahip olmayı istiyordum.

23.Şubat.2005

Bugün Şehit Resul kampı yönetim toplantısı vardı. Toplantının başlamasıyla beni bir heyecan sardı. Ayaklarımdan saç tellerime kadar bir titreme başladı. Belki bu savunmaların heyecanıydı, eğitimin heyecanıydı ama eğitimin pratikleştirme zamanının yakınlaşmış olmasıydı da aynı zamanda.

Zaten gündemimiz de eğitimi nasıl pratikleştirebiliriz gündemidir. Sanırım sadece bu heyecanı bir tek ben yaşıyorum. Toplantıda bulunan tüm arkadaşlar aynı heyecandalar ve bunu şu an paylaşıyorum. Burada bulunan yönetim arkadaşlarım hepsi de değerli arkadaşlar. Ara sıra bazı terslikler çıkıyor olsa da çok fazla önemli değil çünkü birbirimizi iyi anlıyoruz. Bunu uzlaşmayla değil aslında çatışarak bu değeri büyötmeye çalışıyoruz. Öfkeler geriliklere karşı olsa da güçlenmek için bu öfkeyi yaşıyoruz.

Uzun bir süre sonra bölge sorunları yeniden gündeme giriyor. Bazıları vicdanlarına basarak katılım sağlıyorlar. Bazıları ise göz göre göre iradesini başkasına teslim edip örgütü bir kenara bırakarak adamcılık peşindedirler. Anlamak ya da kabullenilmesi zor olsa bile baştan beri söylendiği gibi insanların içinde yaşadığı acı gerçekler görülmeden bir arkadaşın söylediği gibi gerçekler makyajlanıp ortaya konuluyor. Ve bizler de bu makyajı hep yeniliyoruz nedendir? Doğru olmak kolay olduğu kadar bir o kadar da zor geliyor. Kimi örgütü esas almaya çalışır kimisiyse görmezlikten gelir.

Yaşadın mı yaşamayı bilmek gerekir. Aradan uzun yıllar da geçse belki de ardımızda bıraktığımız çok şey oldu ama bunların anlamını bilmeden yaşamak tabii ki acıdır. Karış karış gezdiğim topraklarda senin kokunu ve ıgılığınla irkilmeyi yaşıyorum. Bir şeylerin hesabını sorarcasına rüyalarım giriyor, uykularımı bölüyorsun. Ya ben, beni duyuyor musun? Bilemiyorum ama özlemlerimi hissediyor musun? Neden kandırıyoruz kendimizi yoldaş, ölen bir insan vücudu neyi hissetsin ki! Nasıl rahat olsun ki! Sonuçta bir metrekare topraktan ancak payını alabilen... Ama ardında bıraktığın kutsal değerler oldu. Bu günde gördüğümüz gibi yaratılan bazı değerler üzerine kendini konuşturanlar her zaman oluyor.

Neyse zaten her şey istenildiği gibi olsaydı bu mücadelemiz de olmayacaktı. Bütün herkes aynı hakka sahip olurdu. Haklı haksız olmayacaktı. Tabii ki ezen ve ezilen de olmazdı o zaman.

Nasıl anlatabilirim...

Anlatmak mı yoksa anlatamamak mı çektiğim acıları. Okyanuslar büyüklüğünde olan yüreğimde mi bırakmalıyım yüce kutsallığını. Kalsın, kalsın ki okyanusun sadeliğine dalsın, insan gerçeğini tanısin. Yani nehirlerin akışına bırakılmak istenen gerçeklerin kaybolmasın diye hep yaşamak için mücadele vermek lazım.

Eğer bunları büyük içtenlikle yaşadık mı o zaman arada farklılıklar da olmaz. Yani kimse kendisini bir başkasından üstün görmez. İnsan büyüklüğü insan yüceliği basitleştirilmez. Verdiğimiz özgürlük mücadelesinde her zaman insanlar arasındaki farklılıkların olmaması açısından başta beynimizi Önderliğin ideolojisiyle yoğurmaliyiz.

25.Şubat.2005

İkinci yılımı dolduruyorum bu kutsal topraklarda. Benim için büyük anlamları içinde barındıran bu süreç, bende duygu ve düşünce boyutuyla bir aydınlanmayı yaşattı. İki pratik, iki üstlenme geçiriyorum. Farklılıkları oluyor. Gerek pratik olsun, gerek eğitim gerekse de ortam farklılıkları var. Geçen kış kampı da büyük anlamları içeren süreçti benim için. Çünkü bu kampı bile geçen seneki komutanımızın adıyla anıyoruz.

Ve bu gün platformdan geçtim. Aslında bu gün duygu boyutuyla çok ciddi bir etkilenmeyi yaşadım. Bir yandan savunmalar karşısındaki duruşumdan kaynaklı yaşadığım yetersizlik bir diğer yandan ise eski yaralarımın tazelenmesi beni çok duygusallaştırdı. Özellikle bundan bir süre önce başımdan geçen bir olayın dillenmesi olunca, bilemiyorum bunu nasıl ifade edeceğimi, kendimi bunun etkisinden kurtarmak için kendimde büyük bir mücadele belki veremedim. Ama her şeye rağmen yaşanan olayı kendim için basit bir durum olarak ele alamazdım. Buna ne kişiliğim elverişliydi ne de etraftan ciddi bir destek aldım. Kendim de kendime yetemeyince kurtaramamıştım kendimi bu durumdan. Hep dışardan bir suçlu gibi görüldüm ve bu halen de devam ediyor. Çünkü alınması gereken tavır ona değil de bana karşı olmalıymış denildi. Tanrım ben bu durumun karşısında nasıl bir yaklaşım yapmalıydım? Nedense bazı insanlara

dokunmadığın takdirde insanların gözünde melek gibisin ama niye gerçekler insanlara bu kadar acı geliyor. En dürüst ya da en samimi kendisini gösteren insan bile bu yaklaşımın sahibi olabiliyor.

Olayın yaşandığı gün her aklıma geldiğinde “olay anında bir taş olmayı isterdim” diyorum. Bu yüreğimin derinliğinde kapanmayan ve belki kapanması zor olacak bir yara bıraktı. Çok iyi hatırlıyorum. Sadece bir kere annemden, canımdan çok sevdiğim annemden bir tokat yemiştım. Yediğim tokat parti çalışması içindi. O benim annemdi, belki beni dövme, bana dayak atma hakkına sahipti. Ama böyle bir şeye yeltenişle Önderliğin yarattığı yaşamda karşılaşmak beni sonsuza dek etkileyebilecek bir olay oldu. Bu bende sürekli bir eksik yanımdı varmış gibi bir duygu bıraktı. Bilemiyorum, lanet olsun, bunu ne zamana kadar yaşayacağım ya da nasıl bu durumu aşacağım. Beni öyle bir hale getirdi ki artık doğal sistematiğimden beni uzaklaştırdı. Bunu aşmak ve kendimi toparlamak istiyorum. Bunu kendim için kabul edemiyorum. Bütün bunlar beni geriye çekiyor. Bunu aşmalıyım. Bu benim için bir zorunluluktur. Ben bunları aşmazsam Başkanım sizin önüme koyduğunuz hedef ve bana verilen rolü de oynayamayacağım. Gücümü toplamalıyım ve çıkış yapmalıyım. Sürecin rolünden çıkmayan karakteri esas almalıyım.

Platformumda gelen eleştiriler

Ağır bir tempo, tecrübelerini yeterince aktarmıyor. Kendini yeterli görme, böyle de yürüyebilirim mantığı, ak-kara mantığı ilişkilerine yansıyor. Eğitimde yetersiz katıldı. Kendisiyle sınırlı kaldı.

Olay olgulara karşı duyarlıdır. Bağımsız, dengeyi koruma... İçinde yaşadıklarını dışa yansıtıyor. Yaratıcılıktan uzak.

Örgütsel ideolojik yönde derinleşmeli kapalılık özelliği var. Sorumluluktan kaçış var. İfadeyi gerekli olan yerde kullanmalıdır.

Küçük kalmayı kendisi için kabul etme var, iç savaşında pasiftir, içten istifa etmiş gibi bir yaklaşımı var.

Köklü bir değişim yok.

Hırs sahibi olmalıdır.

SANAT

Sanat, kendini yaratmaktır. Bütün zenginliğiyle yaşamı ortaya çıkarmak ve içinde başrolü sahiplenmek anlamında, gerillacılık da bir sanattır. Gerillanın yüreğinde saklı kalır sanat ama bilincinde olmadığından sanattan biraz uzaklığı yaşar. Yaşamı yaratıcı kılmak da bir sanattır. Günümüzde birçok değer gibi sanat da özünden boşaltılmış, gerçek sanat yerine maske biçiminde insanlara sunulmaktadır. Bu durum bireyin başta kendisiyle ve sistemin doğmalarıyla bir savaşımı içeren yaşam mücadelesini kaçınılmaz kılmaktadır.

İnsan ruhunun derinliklerinde saklı olan güzellik, sanatsal özün insan bedeninde somutlaşmasıdır. Sanatın kendisi insan soyunun yaşam melodisidir. O melodi, el değmemiş, kirletilmemiş yaşam parçalarında kendisini canlandırır. Ama sistemin maskesi altında boğulmuş, özünden uzaklaştırılmışsa, sistemin günlük ihtiyaçları uğruna feda edilmiş bir meta haline getirilmişse, buna sanat demekte güçlük çekeriz. Bizler de toplum olarak bu gerçeğin çok uzağında sayılmayız. Bu bir mücadele konusudur. Bunun mücadelesini nasıl verebiliriz sorusuna verilecek yanıt ne olabilir? Sanat, sadece bir türkü, oyun veya tiyatro sergilemeye benzemez. Sanatın kendisi düşünsel yaratıcılıktır. Evrensel bir değerdir. El değmemiş bir bebeğin yüreğindeki kadar temiz, saf bir aşk akışıdır.

Hep kendini yeniler. Bizim ideolojimizin her bir ilkesi de yaşam kültürü ve insanı yaratma sanatı eksenindedir. Yaşama olan bağlılık, yaratıcılık ve süreklilik, kültürel zenginliğin teminatıdır. Askeri yaşamımızın incelikleri, kendi iç diyalektiği sanatsal bir boyutu içermektedir. Apocu öğretinin 21.yüzyıl perspektifleri bizleri kadın özüne ulaştırmak için neolitiğin kadınına yoğunlaştırmaktadır. Yüreğimize damıtılan sanat ruhunu korumak amacıyla yenilenmeyi yakalamak, tıpkı baharda yenilenen tabiat gibi doğanın yaratıcılığından pay almak ve onunla bütünleşmek, neolitiğin sanat ruhunu, bakireliğini her zaman kucaklayabilmektir.

Sanat bireyin ruhunda, iç huzur, ufkun genişliğini yaratan bir değer olduğundan sanata karşı olan sevgi ve bağlılığımız, duraksamaksızın Önderliğimizin yaratmak istediği yaşam sanatını doğru kavrayarak içinde yer almaktır. Eğer bu yaşamın ilk inceliğini militanlara yakışacak bir sanatsal düşünüşle kendini yenilemek amacımız varsa askerliğe, sanatçı inceliğinde yaklaşarak kendini yaratacak esas olmalıdır.

Sanat bir sevgi ve aşk duygusudur.

31.Mart.2005

Çeqçeço

Bu akşam ayışığında duygularımı yazmak geldi içimden. Gökyüzünün korkulu sessizliğine haykırdım. Uzaklardan bana gelen güzel kokular bedenimi sarıyordu. Beni heybetiyle korkutmak isteyen bu karanlığın sessizliğiymi belki. Ve bu karanlıktan sonra ayışığının doğma zamanı yakınlaşıyor. Ama yine de karanlıklara dalmak ve aydınlığı sarmalıydım. Sarmalıydım ki yarınlara kanat çırpmalıydım. Gizlenmişleri bulup tanışmalıydım ve kesilen nefesimi bulmalıydım, derin bir soluk belki alırdım. Uzağındaydım ama güzel kokularını aldıkça içimde biriken korkuları karanlıkla paylaşmalıydım. Orada ruhum belki saklanmıştı. Yürüdüğüm her patıkada ruhum tarafından izlendiğimi hissediyordum. Aslında belki o benim ruhum değildi. Bu benim gerçek kişiliğimdi yani beni yarınların özgürlüğüne götürecek olan gerçek ben olmalıydım.

Sorardım kendi kendime, insanların ruhu dolaşır mı diye? Cevaplarını bulmakta çok zorlanıyordum. Kutsal kitapları açıp belki de çoğu zaman inanmak bile istediğim günler oldu. Ama daha sonra bunun bilincine vardım ve kutsal kitabımız Bir Halkı Savunmak adlı yeni paradigma çözüm yolu olarak Başkanımız tarafından bize sunuldu ve biz daha iyi anlamak için çok ciddi ter dökmemiz gerektiğini yaşadım. Ve şu an bir kuşun hafifliğini, sadeliğini, bakireliğini yaşadım. Kesilen nefesimi yeniden geri aldım. Büyük bir ferahlıkla yaşamaya kucak açtım bir kere. Ruhum eski bakireliğine döndü. Ama daha da karanlığa gizlenenleri tanıyacağım.

Dar Sokaklar

hayallerim, aşkım ve ülkem

bir çocuk vardı
çocukluğunu yaşayamadan
sarılmıştı namlunun sıcaklığına
isyan doluydu bakışları
ana kucağının sıcaklığındaydı henüz
namluya sarılarak yaşıyordu
yaşamdaki ilk sıcak öpücüğünü
namlunun ucundan fişkıran
ilk ateş alevinden almıştı
o isyansı yanaklarında
bilmediği yasaklara hapsedilmiş dili
ilk silahta kurşun seslerinde
dipsiz vadilerde özgürlük bağırışlarıyla
titreyen yalnızlıkta buluyordu
Dicle misali sessiz
isyan doluydu gözleri

ilk gözyaşında bir nehir oluşuyor
ve adım Dededir diye haykırıyor
ve isyan oluyor, çocuk oluyor
baştanbaşa yaşamak, yaşamak istiyor
düşlediği kendi sokaklarında
ve ben de insanım diyor,
ben de varım bu hayat kavgasında
çünkü artık adım isyan konulmuş
barut yakıcılığıyla yazılmış
adım olmayan tarihe aşkıttım
yoktu benzerliği başka aşklarla
ben o olmuştum
o da ben
bir can olmuştuk aynı yazgıda
adı yasaklanmıştı
dili gibi hapsedilmişti

Göz Yaşlarım Bana Şahit

vazgeçmek çok zor gülüm
inan senden vazgeçmek
gökyüzünden ayrılmayan
güneş, ay ve yıldızlar gibi
bağlanmışım ayrılamıyorum
bilirim halen bir gün dönerim diye
dört gözle gözlere yolumu
nasıl ki mem'in zin'i
mecnun'un leylasını unutmayışı gibi
sen de unutmadın sevdamızı
tıpkı benim de bağlandığım dağlarım
yoldaşlarım
özgürlük aşkım gibi
sana da zor geliyor
belki ömür boyu sürmez
ama uzun sürecek bir ayrılık
inanmıyorsan git sor
gözyaşlarım bana şahit
bırakıp gitmek zor gelse de gülüm
mecburum bu gidişe
çünkü ben özgürlüğe muhtacım

Rengin Mardin

Zor

zor ama güzel
çünkü güzellikleri hep zorluklarda bulmuşumdur
tıpkı ilk âşık olmanın
acı sancıları misali zor
gün geçtikçe eziyor beni bu günler
hiç acınmadan filizleniyorum
şu sancılı zorluklarda
hiç aldırmadan ezilmişliğime
“ben de aşığım ülkeme
ben de seviyorum toprağımı” diye haykırıyorum
nehir nehir akan kanların
hayat damarı olmak beni bağlıyor

şu özgürlüğün ve aşkın yüreğine
namlunun ucundan zulüm gibi
fırlayan kurşuna yetişmek gibi bir şeydir
senin şemaline ulaşmak
kutsanmış hayallerim aşkla, sevgiyle
güneşin ve özgürlüğün ışığına ulaşmak
ulaşmak istiyorum
ama yetişemiyorum bu hayalime
dedelerimden kalma masum duygusallığımla
isyana, tutkuya, özgürlüğe koşuşturuyorum
eyy tarih sayfaları
sende buluyorum, görüyorum duygusal yüzümü
şu anda yüreğim öfke ile dolu
gözlerim sulanmış
ağlamasına da dur diyemiyorum
akmamalı, izin vermemeliyim
ama bir derya olmak istiyorum
ve bulmak istiyorum o insanı
bu deryada
ve sonra haykırmak

aksın aksın diyorum
ve düşün gözyaşlarım
Nil'in özüne
bir bakire temizliğinde yıkansın gözlerim
her gözyaşı damlamda varetmek istiyorum insanı
tıpkı Ahmet Abi gibi
büyük ve mert
yani anlayacağınız
adam gibi olsun sevda çağlayanı gözyaşlarım
ve dökülüversin insanların güzel yüreğine

24.Mart.2005

Kardelenler

Uğur Kaymaz ve onun gibi çocuk ölenlere...

durun bırakın renk alsın
ne bir damla gözyaşı dökmeye bedel
ne de yasını tutmakla
uzun sürmez belki
bu karanlık yaşam
çocuklar yine uçurtmalarını havalandıracaklar
gün ışığına çıkaracaklar

yaşı 12 ama henüz doymamıştı yaşama
sarılmış bırakmak istemiyor
geleceğini arıyordu sınırların ardında
baharın tadını çıkaramamıştı
yani yaşama
yeni yeşeren kardelenler gibi
yeniden yeşermek ve göklere
adı gibi uğurlanacaktı
temiz sayfaları açmak ve yazmak
yani kendi geleceğini yazarak
bulmak hayalinde kalmıştı
çocuk yaşta sağır ve dilsiz
göklere haykırdı
ışıklara dalan gözleri
bin yılların özlemini giderip
ibretli yaşamaya on ikisinde reddetmişti
kim bilebilir ki
belki yeniden doğuştur Uğur ve ardılları için...

3.Nisan.2005

İsyansı Gözler

ıssızlıkta buluyorum kendimi
kaybettiğim kendimi yeniden tanıyorum
tanidikça sevgim, hırsım geliyor
geriliğe hırs, güzele ise sevgimi geliştiriyorum
güzellikleri sevdikçe geriliklerden arınıyorum
yüreğimde yanan kor ateşler diniyor
sana sesleniyorum
insan yüreklerine
kandan oluşan cana
o ne taş ne de çelikten bir metaldir
o bir yürek yani et parçasıdır

şu an elimde
sana ait bir resim
ve gözlerinde
çektiğin yabancılığı görüyorum
anlamak
inanmak
ve büyük bir umut sahibi olmak
her insanın ihtiyaç duyduğudur
o gözler her şeye
insana ait her şeye
ışık, renk, ısıltı veriyor
tarihi ve taa evreni aydınlatıyor
ama yine anlamada zorlananlar
ve hatta hiç anlamak istemeyenler
kendime ve tüm insanlara sormak
sormak ve sorup anlamak istiyorum

o kara ve kirli ellerle yazılan sayfalara
temizi kirletenlere
bunu bir perde gibi çekenlere
insan katillerine soruyorum
gerçeği anlatan o gözleri görmezlikten gelen
cellada soruyorum
sordukça
o gözlere bir adım daha yakınlaşıyorum
geçmişimi ve geleceğimi orada buluyorum
kadını o gözlerde okuyorum
ender bile diyemeyeceğim gözler
yani kadın olarak biz artık
ayna gibi gözlerde
kendimizi kendimiz olarak görüyoruz.

8.Nisan.2005

Güneş Tutkusu

donuk, sessiz
ve ıstırap dolu gözleri
bir şeyleri anlatmak
yüreğindeki saklı bıraktığı
arzularını
bir mısra şiir miydi
türkülerde anlatılan
belki de ardından ağlayan martıların
nemli gözlerindeki hüznün
kanatları kırılmış
ayrı kalmışlığın bitkinliğini yaşıyordu

belki de yeni bir isyanın sesiydi
tıpkı özgürlüğü elinden alınan
bir kız çocuğu
kız olduğunun utancını yaşayan bir kız
kim bilir
o hep ifadelendirme korkusunu yaşamış
yaşantısı sokaklarda
aç, susuz ve kimsesiz kalmış
karanlıktan korkan
aydınlığa uçuşan bir kelebek olmalıydı
yoksa bir kanarya gibi
daldan dala uçmak
hatta kimsenin el atamayacağı diyarlara mı gitmekti
belki de sadece üzüntüsü bundan gelmiyordu
çok soru soruldu
isyan dolu gözlerle yakınıyor toprak ana
inliyor toprak
kurtuldum diyor
insanlara analık yapamadım
koruyamadığım için insanlar bana küskün

oysa insanların anası toprak
doğurganlığını koruma altına aldı
bugün yine kendisini borçlu hissedene kutsal ana
hizmetlerin anası
özgürlüğün ifadesi
zihinlerin yaratıcısıdır kutsallığı
zihin çağrısı olan Güneşimizin
isyankar ışınları arasında
dalgalanan özgürlük
günün ışığında kendisini bulan insanların sevinci
yıkılan dört duvardı
toprak ananın çözdüğü zincirlerdi
yıkılan idam duvarlarıydı
işte o gündü
güneşin bize zihin devrimini getirdiği gün
şerefın oğlu
isyanın diliydi
Güneşe tutkumuz

BAŞKANIM

Bazen hedefe ulaşmak için gerektiğinden daha fazlasıyla beklersin. Bir halk savaşçısı yani bir devrimci için ise bu bir sabır olayıdır. Devrimci eğer devrimini gerçekleştirmek istiyorsa... Başta ufkun genişliğini yakalamak, örgütlemesini yapmak gibi konularda birikim sahibi olmalıdır.

Evet, Başkanım

Siz de büyük bir sabır ve azimle, iğneyle kuyu kazarcasına bunca değeri yarattınız. Ölüme yatan bunca insanımızla yeni bir yaşam yarattınız. Yine hiçleştirilen ve kirli sistem tarafından iradesiyle oynanılan kadını, kör kuyunun dibinden çıkarıp bir daha onun eski özüne dönmesi için yol gösterdiniz. Kutsal değerlerle eş tuttunuz. Yaşam diyalektiği durmuş insanları umut sahibi yaptınız ve birçok şey daha... Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. O kadar yüce değerleri yarattınız ki kendimi bunların karşısında yetersiz buluyorum.

Başkanım size ne bir ilahi ne de bir tanrıymışsınız gibi yaklaşmak istemiyorum. Böyle yaklaşırsam erdeminizi de anlayamam ve belki kendimi de görmem, sorumluluklarımın bilincine varamam. Bunun için bir insan olduğunuzu unutmaksızın kendimi kontrolden çıkarmayacağım. Kadının dünyasına kendisini aydınlatarak yol olarak yaşama bağlılığını eylemiyle ifade eden Zilan çizgisinin militanı olmak her kadın yoldaşın temel görevi olduğu gibi bu izin militanı olmak hepimizin ütopyası olmuştur.

Değişim dönüşüm diyalektiğimiz bunu bizlere emretmektedir.

Özgürlük yalnızca hayatın tehlikeye atılmasıyla elde edilir. Kolay elde edilmez.

İnsanlar kendi özgürlüklerini ender olarak kabul ederler.

Özgürlük fethedilir, armağan olarak verilmez.

Başkanım

Fiili olmadığınız yerde kadına hiçbir şekilde bir insan cinsiymiş gibi yaklaşılmıyor. Bu, toplumda olduğu gibi toplumun geriliklerinden kendisini kurtaramayan erkek, bunu ortamımızda yani PKK ortamında da daha dayatmak isteyenler bitmiş değildir. Ve bu yaklaşımlarını, kurnazca bir şekilde örgüt dilini kullanarak sanki örgütün doğruları buymuş gibi dayatmak istiyorlar. Kadın bunlara karşı büyük direnişle kendisini güçlendirmeyi esas alıyor. Aynı zamanda öz iradesiyle varmış olduğu düzeyiyle yanlış yaklaşımlara tavrını net bir şekilde koyuyor. Yani eski geleneksel klasik özelliklerden kendisini tam kurtaramamışsa bile en azından bunu aşma arayışlarını da kendisinde başlatmıştır ve ben de kadın çalışmalarına karşı panzehir gibi olan gerilikleri yenmek için güçlü bir mücadeleyi verebilme kanaatini yaşama düzeyine geldim. Kadın yaşamını aydınlatan ve yaşama bağlılığını eylemiyle ifade eden Zilan çizgisi bizim için her zaman esas olacaktır. Cesaretinizle PKK içinde kadına yüce değer düzeyinde yer vermeniz yine perspektiflerinizden kadın olarak aldığımız güç ve moral...

Rozerin'den Günlerin Esintisi

*Rozerin arkadaşın
arkadaşlara yazdığı mektuplar*

“Adar arkadaş’a

Notunu aldım çok sevindiğime inanmanı isterim.

Unutulduğumuzu sanıyorduk. Ama notunu aldıktan sonra kendimdeki önyargıya öfkelen dim. Neyse bütün bunları bir kenara bırakalım da durumumuz iyidir. Gerçeği soracak olursan senin durumunu merak ediyorum. İmkânlar dâhilinde seni soruyordum. İyi olduğunu duymanın benim için sevindirici haberler olduğunu belirtmek isterim. Şanslı olduğumu söylemişsin, bilemiyorum ama biraz da insanlar şanslarını kendi elleriyle yaratır diye düşünüyorum. Kendi katılımımızın elimizden gelene kadar özveriyle olması için bütün çabamızı seferber ediyoruz. Buraların önemi hepimiz tarafından biliniyor. Yani kahramanlarımızın kanıyla yoğrulan, üstünde bulunduğumuz bu topraklara yeniden dönüş yapana kadar çok ter döktük, bunun için zamanımızın her anını yaşamak ve anlamlandırmak önemli böylesi bir süreç açısından. En azından insan kendi sorumluluklarının bilincinde oldu mu, bu sorumluluklarını yerine getirip getirmemesi insanın vicdanına kalmış bir olaydır. Sakın yine propaganda yaptığımı düşünme.

Senin Haftanın’de olduğunu duydum, sevindim yani çok fazla birbirimizden uzak sayılmayız. Bilemiyorum o istifacı özelliklerini aşmış mısın gerçekten merak ediyorum ya da isyankârlığını mı desem, buna asilik de diyebiliriz. Asilik güzel biliyorsun, ben de seviyorum bu özelliği ama ne yapalım boynumuz kıldan incedir örgüt karşısında. Burada bütün arkadaşların durumu iyidir. Selam gönderdiğin arkadaşlar da selamından dolayı çok sevindiler. Onların da sana selamları var. Durumları iyidir. Ayrıca yanımda Hevidar Haseki arkadaş var. İkimiz öz savunmadayız. O’nun da durumu iyidir. Sana selamları var.

Ara sıra böyle notlarınızı almak, biliyorsunuz, çok sevindiriyor. Anlam verdiğine inanıyorum. İster istemez ne kadar yoğunluk olsa da sizin ortama göre azınlık psikolojisini yaşıyoruz. Yanında kimlerin olduğunu bilmediğim için ancak herkese selamlarımızı söyleyin diyebiliriz. Bir de sadece Berfin Munzur'un orada olduğunu biliyorum. Ara sıra büyük cihazda O'nun sesini duyuyoruz. O'na da selamlarımı söylersen sevinirim. Çok şey söylemek isterdim ama biliyorsun yazıya sığdırmak imkânsız. Onun için ancak böyle kısa şeylerle ifade edebilirim. Kendine iyi bak.

Bütün yoldaşlık sıcaklığımla sizleri kucaklıyor, başarılar diliyorum.

Ayten arkadaşın orada olduğunu son anda öğrendiğim için çok ve büyük içtenlikle selamlarımı söyle, durumumun iyi olduğunu belirtirsen sevinirim. Belki tanıdıklar çok ama kimlerin olduğunu bilmediğim için kısacası herkese selamlar ve sevgiler gönderiyorum.

Yaşamı yaratmak için mücadele
Özgürlüğe ulaşmak için kişilik
Bağımsızlık için irade
Moral içinse ideolojik donanım gereklidir.

“Her jineki ku min avakiriye şoreşeki ye”

Rêberê Koma Komalên Kurdistan Abdullah Öcalan

Rozerin Andok'tan Adar Botan arkadaşına
Devrimci Selam ve Saygılar

Bilge insan ölümü değil yaşamı düşünendir”

“Dilzar arkadaşı

MERHABA

Gönderdiğin notu aldım, ne kadar sevdiğimi şu an anlatamam. Aynı zamanda yaşadığım duygular birkaç satırla ifade bulamayacağı için ancak yüreğimizde olan özlemleri sevgiye dönüştürüp büyüterek görevlerimize sarılmak düşer bizim gibilere. Biliyorum anlatmak ve yaşamak bir olamaz. Baharda yaşadığımız heyecan düşmanın tüm yönelimlerini boşa çıkardıysa da verdiğimiz bedeller de oldu. Hiçbir zaman bu bahar unutulmaz. Bizim açımızdan önemli olan tek şey varsa her zaman baharda yaşadığımız heyecanı yaşamaktır. Ancak bizim üzerimizde yürütülen imha yaklaşımı yönelimlerini bu şekilde boşa çıkarabiliriz. Yani her ne kadar geçmiş bir bahar ve yönelim olsa da unutulmaz. Bizim açımızdan her süreç farklı anlam ifade ediyor. Tabi baharlar da bizim açımızdan farklı anlamlar ifade ettiği için bu süreçte verdiğimiz bedeller de ağır olur. Her geçen süreç düşman büyük bir ciddiyetle yönelimlerini ağırlaştırıyor. Hele içine girdiğimiz uğursuz sonbahar süreci, lehimize olmasını beklerken, tam tersi oldu. Bu süreçte de ağır bedeller de verdik. Amara, Mazlum, Partizan arkadaşlar gibi nice değerli yoldaşlarımızı da kayıp ettik.

Amara'nın son durumları iyiydi. Bana Simego adlı yazdığı mektubu tamamlamadan şehit düştü. Mazlum'u biliyorsun, O'nu ne kadar sevdiğimi ve O'nun için sana ne kadar kızdığımı da biliyorsun. Yine aynı yerde de olmamız, beraber hareket etmemiz olunca daha da çok sevinmiştim. Ama kendi hatası sonucu şehit düşmesi yüreğimizdeki yaraları daha da derinleştirdi. Yine Partizan arkadaş daha gerillada bir yılını durdurumamasına rağmen çok tecrübeli ve canlılığıyla tanınan, anlatılması zor bir arkadaştı. Biliyorsun belki bunları sana yazmamam gerekiyordu, ama yabancı olmadiğın için sana bunlara layık olmamız gerektiği için yazıyorum, sorumluluklarımızı ne kadar ağırlaştırdığını biliyorsun. Mücadele ilerledikçe değil şahadetler, bir arkadaşın parmağının bile kanaması süreç itibariyle çok

ağır geliyor. Yoldaş, bu kutsal toprakların üzerinde olmak ve bu toprakların gün geçtikçe daha çok kutsallaşması bizleri daha çok bağlıyor. Biliyor musun sana tam ihtiyaç duyduğum bir süreçte notunu aldım. Her ne kadar görüşmek kadar olmasa da çok önemli buldum ve sevindim. Ama bu notunu Mazlum'a, Amara'ya okutamamanın acısını yaşıyorum. Neyse yoldaş, işte bu bizim mücadelemizin gerçek yüzü oluyor. Yani her bir şahadet mücadele hırslımızı geliştirmelidir. Her ne kadar sözle bazı şeyleri anlatmak kolay olsa da yüreklerde yanan ateşler hiçbir şekilde dinmek nedir bilmez yoldaş. Üzgünüm, buruk bir duyguyla bu notu yazdığım için kusuruma bakmazsın. Beni anlayacağına inanıyorum. Kendi sağlık durumuna ilişkin bazı şeyleri söyledin, gelişme var. Biz buradan arkadaşlardan öğrendik. Öğrendiğimiz kadarıyla iyidir. Ama parmakların için diyorum, sana bağlıdır, onları işlevli kılmak senin elinde. Sen onları sürekli kullan. Ve kas güçlendirme yayını kullanırsan geçer, biliyorsun. Ben inadıyla sakat kalmadım. Senin de başaracağına inanıyorum ve başarman gerekiyor. Çünkü yazman gereken çok şeyler var. Bizlere oranla bu konuda takdirlik bir arkadaşsın.

Benim durumum iyidir, layık olmayı esas alıyorum. Bazen 2003'lere 2004'lere gidiyorum. Kullandığımız noktalar, yürüdüğümüz her patikada sizleri hatırlıyorum. Geçenlerde Fırın boğazını geçtik. O zaman koyunları getirdiğimiz görevi hatırladım. Güzel günler nedense hiç unutulmuyor. Ama acı günler de hedefimizi büyütme temelinde olmalı bizim için. Newroz'u görürsen O'na eleştirilerim var. O'na not yazmıştım, beni cevapsız bırakıp gitmişti. Yine durumu iyidir umarım. Bu sene yine kılıpayı kurtardık. Seneye de örgüt bizi zora sokmazsa, sizlerin temsilcisi olarak burada aslında ömür boyu da kalmayı isterim. Tüm çabam da o yönlü olacaktır. Ta ki yüreğimdaki ateşi söndürene kadar... Sizler de oradan bizleri desteklerseniz belki seni de ilerde tekrardan karşılarız. "Eğer isterseniz tabi" neyse kızma şaka yaptım. Mutlaka isteyeceklerdir. Hiç şüphem yok Dilo arkadaş.

Yazı istemiştin. Kusuruma bakma notun geç ulaştığı için gönderemedim. Biliyorsun defterim bitmiş aileme gönderemezsem onu gönderirim. Oradan alıntılar yaparsın. Çok uzun oldu sanırım ama hasretimizi birkaç satırla gidermek mümkün değil. Buradaki bütün arkadaşların sana çok çok selamları var. Benim de herkese selamlarımı söyle. Hepinizi özlemişiz, buna inanmalısın.

Tekrardan Herekol'un zirvelerinde buluşma umuduyla sana en içten dileklerimle başarılar diliyorum. Heval Sorxwin'in sana Besta'dan Zap'a kadar selamları var.

Kışın çektiğimiz fotoğrafları gönderiyorum.

Devrimci Selam Ve Saygılar

Rozerin Andok

30.Eylül.2005

Besta"

Rozerin'den Günlerin Esintisi

kuru dallara can veren
yürek dolusu gülüşlerin yaratıcısı
şehitlerimiz ve Önderliğimizdir

Helbesta dengê dilê min, Rozerin

Disa şil bû çavên me. Li hev kom bûn dilên birîn û bi êş. Xew ji çavê me revandin. Birîn kirin dilê me. Bele, ji me birin dem û demsal, hemu dost û rêhevalên me. Tenê em hêştin li van waran. Bele, ji me dur xistin hevalê me. Pirtik pirtik kirin dilê me. Ji bo te dinîvisinim helbestan dengê dilê min Rozerin. Ji bo te gazî dikim, diqîrim û di ber banga rojê de dibejim Rozerin. Tu tim tê bîra min û tu di bîra min de ye. Tim li ken bû rûyên te, bi hêvi bû ezmana dilê te. Ê li ber çavê min xweşikbuna çavê te. Ji bîr nakim tu carî kenê te. Di xweşikbûna rojê de dibînim weneyê te. Di nava kulilkên heyva nisanê de behna dilê te dikim. Ê di strana “desmalê” de dibîhizim dengê te. Wê çawa ji bîra min biçe dengê arbana Rozerin.

Hevala min,

Ji bo te, ezê kom bikim destê gulan... Ji bo te ezê bijmerim stêrkên li ezman... Ji bo ezê bijmerim masiyên çeman... Ta ku aramî bînim dilê xwe û ji wan êş û azaran durbikevim. Ji bo te ez çi bikim û çi nekim? Rozerin, tu evindara jiyanê bû, xeml û xeyala çiyayê azad bû. Ji te hez dikim, bibîhize dengê min. Binêre û bibîne li ser te ez dinîvisim helbestên hez kirinê û stranên hesretiye. Ji min bawer bike Rozerin, serê xwe rake û li der û dora xwe binêre. Bibîne çiqas bihar xweşik bûye li welatê me. Bişkivine dar û beybûn, bilbil û teyrikan mizgîniya biharê ji me re tînin. Bele, şin bûn gul û gulistan an. Li Serkê Diryan dîsa bûyê dilan. Geş bûye pelên ava Hêzil. Geşbûna sosin û nergiz di der û dora Girê Rîjdê. Ka rabe û bi çavê xwe bibîne xweşikbuna cîhane. Ka rabe em dîsa destê xwe bidin hev û biçin warê xwe. Li benda me ne rêk û kaniyên we. Li benda me ne daristanên Şehriban û li heviya me bi tenê ma ye.

Bele hevala min Rozerin,

Te xatir ji me xwest, tenê me ji evin da te. Xweziya carek min te ditîba, sorbûn têteta rengê gula. Bese mirin xweş e bê hesret. Ezê bimrim bi wê xemê. Rozerin, hevala min û te nabinim li ser wê axê. Dîsa çavê te û ruyê te û dengê te di bîra xwe tînim. Ê ji dilê xwe te slav dikim.

Hêvidar Raperîn

TAM BİR GERİLLAYDI O

Kahramanların cenazesi bile korkutur düşmanı. Bu bahar direnişleriyle yoldaşlarımızın cenazesi dahi hala korkutuyor düşmanı. Cenazeleri ailelerine vermediler. Bu yoldaşlardan biri de Rozerindi. Annesini gördüm televizyonda. Yaslı, acılı, gözleri yaşlı değildi. Acılara alışık Kürt analarından biri idi. Acılarını dışa vermeden onurlu ve gururlu duruşuyla direnmeye alıştı. O'nu görünce, "İşte Rozerin böyle bir ananın kızı olabilir" dedim. Böyle bir ananın yetiştirdiği evlat gözünü, sözünü gerçeklerden sakınmaz. Onurluca yaşamış, direnmiş ve şehit düşmüştü kızı. İşte şimdi onun anısına daha gururlu, daha onurlu idi duruşu. Tüm analık duyguları, özlemleri, yıllarca büyüttüğü hasreti içinde kalmış da olsa kızı, toprağına, davasına, halkına ve anasına layık bir evlat olduğunu ispatlamıştı. Arkasından, ağlamak değil onur duymak yakışırdı.

Dönem dönem onlardan sahne sahne manzaralar geçiyor gözlerimin önünden Rozerin'in... Kollarını sıvayıp BKC'yi sırtına attığı günler, savaşçı hışmıyla balta kullanışı, karanlık gerilla gecelerinde Amed anılarını anlatışı, bir yandan arbane çalıp bir yandan "de bila bet" şarkısını söyleyişi, gözlerini kocaman kocaman açışı, kendine has mimikleri, Mardinli olmasına rağmen Amed gerillası olduğu için keko üslubuyla konuşmaları, kızmaları, dikkatleri üzerinde toplamasını sağlayan esprileri, çokbilmiş havaları, çocuksu halleri... Ne kadar da canlı anıları gözlerimde, ne kadar da derin iz bırakmış hayalimde. Oysa uzun uzadıya yılları paylaşmadık. Gerillacılık böyle birşey, kısa zamanlara birçok şey sığar, en güzel anılar, en değerli yoldaşlıklar kovalamaca içinde akan zamana karşı kısa anlarda yaşanır. Rozerin'in anılarının canlılığında ise, Rozerin'in canlılığı, kendine özgü yanları, yaşamda bir şekilde belirleyiciliğini koyabilmesi etken.

Tam bir gerillaydı Rozerin. Alışkanlıklarıyla, yaşama katılımıyla, yoldaşlık anlayışıyla, gerillaca hakkını vererek yaşadı dağları. Yiğit deyince akla gelecek kişilik, Rozerin'in kişiliğiydi. Yiğit bir Kürt kıızıydı, yiğit bir özgürlük savaşçısıydı. Atılğan, fedakar, emekçi, becerikli, dobra. Bu özellikleriyle yaşamda hep etkin, belirleyici, hep önde, ileride... Geride olmayı sevmezdi! Ne bir sohbet ne bir pratik işte ne de devrimci sorumluluklarda. Bu yüzden savaş söz konusu olunca da en öndü tercihi. Savaş içinde büyümüştü, savaşta olgunlaşmıştı kişiliği. Savaşta yaşam tecrübesi dağlarla öylesine bütünleşmişti ki, dağlar artık vazgeçilmez bir parçası olmuştu.

Yaşamın anlamı dağlar olmuştu. Dağlar yaşamı öğreten ana kucağı olmuştu.

2003 baharı Botan'a çıkış sevincini hatırlıyorum. Gözlerinin ışıldayışını. Daha düzenlemeler belli olmadan o yola koyulmuştu bile. O yıl kuzeye yeniden ilk kez bayan arkadaşlar geçiyordu ya, ilk giden O olmalıydı. İlk gruba girmeliydi. İçinde kaç yıllık özlemiydi tekrar Kuzey Kürdistan dağlarına dönmek. Gerillacılığı hakkıyla, gönlünce yaşayacağı yerdı Kuzey dağları. Zorluklara, acılara, şahadetlere birlikte tanık olmanın yarattığı kenetlenmiş yoldaşlık bağlılığı, fedakârlığın, emek paylaşımının hesapsızlığı, bunların yoruculuğuna, zorluğuna rağmen amacıyla bütünleşmişliğin gönül rahatlığı, ilk böyle öğrenmişti gerillacılığı, her an, canını bile esirgemeyi düşünmeyen fedakârlıktı gerillacılık.

Bir gerilla yaşadıkça güzelleşir, dağları soludukça güzelleşir. Kim bilir son üç yılında daha ne kadar güzelleşmişti Rozerin. Kim bilir ne zorluklardan, yokluklardan, heyecanlardan geçmişti. Ne maceralar biriktirmişti anlatacak, ne komik anlara tanık olmuştu, anlatışlarıyla bizi gülmekten kıracak. Gözlerini kocaman kocaman açacak, yüzünde dediğinden emin, çokbilmiş bir edayla yüzündeki gülümseme hiç eksilmeden bir yandan anlatacak, aralarda bol bol "tu zani" diyecekti. "Em li Amedê..." sözlerinin yerine bu sefer "em li Botanê..." alacaktı. Ne yeni şarkılar öğrenmişti, yanık sesiyle bizi duygulandıracaktı.

Kendi sesiyle dinleyemsek de anıları bitmeyecek Rozerin yoldaşın, anlatılmaya devam edecek. Şarkıları dilimizden düşmeyecek. O'nun söylediği her şarkıyı O'nun için söyleyeceğiz. Hayali, tüm kendine özgü halleriyle gözlerimizde capcanlı yaşayacak. İçinde taşıdığı gerillacılık ruhu hep devam edecek. Gerillalar var oldukça yaşayacak. O'na dair her şey böylesine canlı iken bizler de yokluğunu neden kabul edelim ki.

Rozerin, bizlerle birlikte hep yaşayacak.

Emine Erciyes

SEVGİLİ ROZERİN SENİN İÇİN

Yakardığım zamana, evrene rağmen gelip kalbimin üstünde konakladı o soğuk haber. Sana hep yaşarken yazdım. Hep özlemlerin dilini bulmaya çalıştım sana yazarken. Her seferinde biraz daha güneye yol alırken mesafeleri yüreğimle kapatmaya ve yüreklerimizde birlikteliklerin ardından oluşan boşluğu, özlemlerini yücelterek doldurmaya çabaladım. Sana ulaşmak, seni ve oradaki yoldaşları solumak, o sıcaklığı duymak, içine çekmek istercesine. Kabına sığmadı kalbim. Şimdi hangi harfler gelir de yan yana, yokluğunu, sana olan özlemleri, hiç bitmeyecek, hiçbir zaman kalbimi serinletmeyecek olan özlemleri anlatacak sözcükleri oluşturabilir ki! Hangi rüzgâr dindirebilir bu yürek yangını... Kim söz verebilir ellerimizin birleşeceğine, yeniden sımsıkı sarılıp saatlerce, bitimsiz zamanlarca birbirimizi dinleyeceğimize. Gözlerini, o adanmış, hesapsız, sımsıcak yoldaşlığını hangi yaşam alır götürür gözlerimin önünden.

Seni özlüyorum Rozerin, hem de çok. Geçmişteki özlemlerimin çocukluğuna öfkelenir gibi özlüyorum seni. Gittiğine inanmak, seni tanıyan, yüreğindeki o akışı az da olsa hissedenler için zor, çok zor. Kız kardeşin Serkeftin ile gerillada buluşup paylaşamamanın acısını duyduğunu, bunu hiç dile getirmesen de az da olsa anlıyordum. Ki günlüklerinde, yüreğinin sesini verdiği yazılarında bunları gizlememişsin. Ki sen her yoldaşında o sıcaklığı, o özü yaratmaya çalışıyor, o ulaşamadığın paylaşımları yoldaşlarında yaşamak istiyordun.

Ölüm hayal edilmez ki.

Henüz geldiğim yeni birliğimde bir gece kalmışken sadece, hayal edemezdim ölümün bu defa senin kapını çalacağını. Hiçbir yüreğin kaldıramayacağı, dünyalar da gelse ölümün doğallığına insanların inanamayacağı sözler, isimler ve karanlık bir zaman başlangıcı... Ne olursa olsun seni tekrar görmek, saçlarını taramak, sen banyo yaparken üzerine soğuk su atmak, közlerin yanı başında uzun uzadıya anlattığında anılarını ya da küçük yeğenin Mazlum'un konuşmalarını taklit edişini ya da bir türkünün notalarında senin yoldaşlığını duyumsamak istiyordum. "Roj me" şarkısı çalıyor şimdilerde, sen geliyorsun aklıma. "Halepçe"yi seslendiriyor Şivan,

bense senin sesinden dinliyorum halkımızın o içli ezgisine eşlik eden sözleri. Gönderdiğin resimler ve yazma ulaştı elime. Kullanmaya kıyamamıştım uzun bir süre ve yazın gelmesini beklemiştim. Ama artık zamanın kıydığı can parçalarımızın yanında ona kıymamak olmaz diyorum.

Her şeye rağmen senin kendi iradeni her şeyiyle açığa çıkaran, yaşama dair her şeye direnen duruşun ve düşmana karşı halkın için, Önderliğimiz için savaşıırken şahadete ulaşman bizler için onurdur. Sana layık olmak yaşamımızın derin ve anlamlı olma çabasına yerleşiyor şimdi. Her şeyin şehitlerimizi hatırlattığı bu yaşamımızı her şeyiyle ifadelendirmek, ancak seni ve şehit yoldaşlarımızı anlatabilmekle mümkündür. Dersim özlemiyle yanıp tutuşan ve Botan gerillacılığını bırakamayan Sorxwin arkadaşın yüreğini bil ki yoldaşları serinletecek. Axin'in, Adar'ın, senin ve Sorxwin'in birlikte şahadetinize anlam vermek, Kürt kızlarının yüreğinde yanan özgürlük ateşini yükseltmektir. Dağlarda o ateşi söndürmemektir.

“Kadın yaşamını aydınlatan ve yaşama bağlılığını eylemiyle ifade eden Zilan çizgisi bizim için her zaman esas olacaktır. Cesaretinizle PKK içinde kadına yüce değer düzeyinde yer vermeniz yine perspektiflerinizden kadın olarak aldığımız güç ve moral...” diye bitiyor Rozerin'in güncesi. Önderliğe yazdığı son yazısını tamamlayamadan, en sevdiği, O'nu mücadeleye ideolojik olarak bağlayan Önderine son sözlerini söyleyemeden, kendinde gördüğü ve aşmaya çalıştığı geri özelliklerle mücadelesinde yaşadığı zorlukları tam olarak dile getiremeden bitiyor. Son istemini dile getiremeden, kalbinin duyumsayışını son kez mısralara dökmeden ve kendisine bir ifade biçimi olarak seçtiği şarkı söylemeyi son bir kez gerçekleştiremeden, son kez özgürlük özlemleriyle dolu Kürt ezgilerini haykıramadan bitiyor. Her ölümün erken olduğuna artık daha da inanıyorum. Hiçbir ölümün zamanı gelmemiştir yüreğimizdeki takvimde. Ve Rozerin de bu zamansız gidişlerin en acılı, en yarım, en hüznü ve yarım hasretli örneğidir. Şehit kızkardeşi Serkeftin'in gerillacılık yaptığı Dersim'i görememek, Şehit olduğu bilinen ama son aylarda esir olarak düşmanın eline geçtiğini öğrendiği erkek kardeşi Brusk ile yeniden karşılaşmamak O'nun yüreğinde kabuk bağlayan yaralardı. Onlarla, kardeş olmanın, aynı odada yaşamının ve günlük yaşamın kavgalı gülmeli paylaşımların ötesinde, bir de gerillacılık yapan bir Kürt kızı olarak paylaşmak O'nun en

büyük isteğiydi. Paylaşımlarını hasretlerle yoğurarak yüreğine işleyen Rozerin arkadaş, özgürlük mücadelesinde verdiği çaba, karşılaştığı fiziki ya da ruhsal zorlanmalar, mücadelenin zorlukları karşısında Önderliği anlama çabası ve anladığı kadarıyla bu öğretiyi kendine güç ve moral kaynağı yapması ve sabırla yürüyüşüne devam etmesiyle bir mücadele, sabır ve özgürlük arayışının en mütevazı örneğidir. En mütevazı örneğidir çünkü O hiçbir zaman özünün uzağında bir duruşu tercih etmedi. Hiçbir zaman kendini yetkiyle büyüterek, abartarak ve şekilsel yönelimlerle ifade etme arayışına girmede. Rozerin'in her zaman için tercih ettiği ifade biçimi köklü bir yurtseverlik, halk sevgisi, gizlilik düzeyinde yüreğinde yaşattığı şehitlere bağlılık, Önderlik sevgisi ve Önderlik öğretisini en yalın biçimiyle anlama çabası, yoldaşlık esaslarını yaşamın her anına işleyerek yaşamın her anını anlamlandırmada gösterdiği süreklileşen emektir. Yoldaşlık ilişkilerindeki hoşgörölü, sabırlı ve dönüştürmeye çalışan yaklaşımı ve savaşın kızgınlığı an'da da eski bir gerilla olarak rolünü oynamak için gösterdiği doğal komutan yaklaşımı O'nun kişiliğinde doğallaşan özelliklerdi. Sıcakkanlı sayılabilecek her birey için şaşılacak düzeyde bir sabır sahibiydi O. Yaşarken aceleyle yaşayıp bitirmezdi yaşadığı anı. Her şeyi zamanın içinde yoğurarak, sakın, yavaş, sindire sindire yaşardı.

Benim yüreğime de öyle girdi Rozerin. Yavaş yavaş, sindire sindire ve hiç dikkat çekmeden. O'nu katıldığım süreçlerde tanımıştım. Ama o dönemin etkilerinden de kaynaklı fazla iyimser bir gözle bakmıyordum. Aradan yıllar geçmişti ve geri çekilmeden sonra kuzeye ilk kez kadın gerillanın mevzilendirilmesi sürecinde, 2003 yılının ilk aylarında O'nunla karşılaştık. Kuzey için toplanan grup eğitiminin sonuna gelmiştik. Rozerin arkadaş ise HPG bünyesinde oluşturulan Şehit Gulan özgün eğitim devresini bitirmiş ve bize katılmıştı. Bu kez uzaktan değildi karşılaşmamız. İkimiz de Botan'ın Besta alanına gidecek gruptaydık ve O benim tim komutanımdı. O zaman eski yargılarla yaklaşımdan kaynaklı O'na çok olumlu bakmamıştım ve paylaşımlarımda bunun etkisi oluyordu. Sonra kendi kendime O'nunla birlikte kalmadan bu kadar negatif yaklaşmamın önyargılı bir bakış açısından kaynaklandığını itiraf ettim. Ve bu süreçten itibaren O'nunla yaşayarak O'nu tanımaya çalışacak ve paylaşımlarımı bu doğruya göre düzenleyecektim. Bu süreç o kutsal yürüyüşün, o dağlara çıkma coşkusunun yıllar sonra yeniden yaşandığı, o acının ve sevincin iç

içe girdiği kutsal yürüyüşün başladığı günlerdi. Eğitimimiz bitmiş ve bizler yolculuk hazırlıklarımızı tamamlamış, çantalarımızı sırtımıza almış ve yola çıkmıştık.

O yolculuk her birimizin hayatında yeni bir sayfa açmıştı. Yeni sayfalara yeni şekiller çizilmiş, yeni anlamlar yüklenmişti o yolculukla. Yaşanan her anın mücadele zerrecikleriyle dolu olduğu müddetçe zaferin kesinleşeceğini öğretmişti. Direnmeyi yani... Gerillacılığın tadına o yolculukta biraz daha varmıştık. Dağbaşlarında yaşamının güzelliğini o yolculukta soluduğumuz rüzgârla duyumsamıştık.

Yolculuğumuz Besta'ya kadardı ve uzun bir yorgunluğun ardından dinlenmiş ve Botan topraklarının güzelliğini, o yüreğimizden taşan anlamını solumaya başlamıştık. Rozerin arkadaş kısa bir süre sonra yapılan düzenlemede Herekol'e Heval Resul'un takımına gönderildi. Newroz, Rojbîn ve Zinarîn arkadaşların tim komutanıydı. O yılın pratiğinde Herekol'de kalan Rozerin arkadaşla kış üstlenmesinde de birlikteydik. Kısa bir süre olan üstlenme sürecinde Önderliğimizin Atina savunmaları gelmişti ve eğitimimiz bu eksende idi. Örgütsel anlamda karmaşık bir yıl olmasına rağmen örgütsel gelişmeler de bizlere gecikerek geldiğinden dolayı eğitimimiz o yıl yaşanan kaoslardan uzak bir şekilde bitmişti ve imkânlarımıza oranla güçlü bir yoğunlaşma düzeyi yaratmıştık. Ağırlıklı olarak birlikte kuzeye geldiğimiz arkadaşlar vardı. Bir iki arkadaş sonradan gelmişti ama yine de hepimiz birbirimizi tanıyorduk ve bu, eğitim ve yaşamın daha doğal ve eğitsel olmasını sağlamıştı. Tabi bunda değerli komutanımız Resul arkadaşın büyük çabaları, katılımı ve yoğunlaşması belirleyicidir. Çünkü Resul arkadaş her şeye rağmen yaşam mücadelesini veren, aldığı her soluğa anlam katmaya çalışan, Önderliğe bağlılığını yoldaşlarına hizmet anlayışıyla somutlaştırmaya çalışan bir komutandır. Ve örgütsel anlamdaki yetkinliği sayesinde kampımızda yaşanan sorunlar kördüğüm olmadan çözümlenmiş, bu da daha tutarlı bir yoğunlaşma yaşanmasına yol açmıştı. Baharla birlikte pratiğe çıktık ve Rozerin arkadaş Rîsor takımına geçti. Orada kısa bir süre kaldıktan sonra Masîro alanına tim komutanı olarak gitti. O dönemdeki yaklaşımı O'na verilen görevi ne olursa olsun yerine getirmek, yetkiyi bir politik araca dönüştürmeden, hesapsızca katılmak ve mütevazılığını bir daha sergilemek olmuştu. 2004 pratiğinde neredeyse hiç karşılaşmadık. Ara sıra haberleşip birbirimize selam gönderiyorduk ama görüşmemiştik. Sonbaharda bir süre karargâhta

kaldı. Çünkü o dönemde öz savunma çalışmaları örgütlendirilmişti ve Rozerin arkadaş da tecrübeli oluşu, halk gerçeğini tanınması ve halka karşı duyarlılığının güçlü olması, halkın dilini anlaması ile bağlantılı olarak bu çalışmaya geçmişti. Bundan bir süre sonra üstlenme çalışmalarına geçtik ve aynı kampta kalmak üzere kamp yerimizi yapmaya başladık. O süreç benim için O'nu tanıma, O'nun yoldaşlık anlayışının derinliğini yakalayabilme ve yüreklerimizi birleştirme anlamında önemli bir dönemdi. Çünkü yaşarken yoldaşlarımızın ruhunu anlayabilme, onların yaşama yaklaşımlarını bizlerden sonsuz aralıklarla uzaklaşmadan önce kavrama bizler için anlamlı yaşamının bir gereğidir. Şahadetin bizleri yürüten, bizlere mücadele kararlılığı veren ve verilen bedelleri her an hatırlayarak onlara layık olma çabasını süreklileştirme gücü sağlayan anlamı, bizlerin manevi ordusudur. Bunu yaşarken arkadaşların şahadet düzeyine ulaşmaya çabalayan, yaşamı her gün bir mücadeleye dönüştüren ve kendini yenme savaşında düşmanı yenerek bunu kazanabilen yaşam doğrultularını dolu dolu yaşamak ve anlamlandırmak, her gerilla için değer olgusunun süreklileşmesidir. İşte bu dönem de benim Rozerin arkadaş tanıma ve anlama süreci olmuştu.

Kış sürecinde O'nunla paylaşımlarımız daha da derinleşti. Bir Halkı Savunmak kitabı elimize ulaşmıştı ve eğitimimizi bu çerçevede hazırlamıştık. Her ne kadar kütüphanemiz, sayısız kitabımız, çağın ileri teknolojik bilgi iletişim sistemleri elimizde olmasa da Önderliğimizin büyük araştırma ve çabalarla anlamamızı gerektiren savunmasını anlamak için elimizde sadece Önderliğimizin öğretisi ile yoğurduğumuz beynimiz ve bu yolda arındırarak yüceltmeye çalıştığımız yüreğimiz vardı. Bir de yoldaşlığımız...

Bu varlıklı durumumuz 2004–2005 kışında Şehit Resul kampında kalan her arkadaş için unutulmayacak paylaşımları yarattı. O kış yürek ve beyin paylaşımlarımız belleğimize kazınan zamanları işledi. Yeni paradigmanın yeni açılımlarını anlama çabası, tartışmalarla demokrasiyi, ekolojiyi ve toplumsal cinsiyetçiliğin aşılmasını tartışmamız, kuantum üzerine yoğunlaşmalarımız ve bunlar yoluyla Önderliğimizi ve kendimizi anlamaya çalıştığımız anlar bizler için yüreğimizin en temiz yerine kazınan yaşantılardır. Yaşamımızın içinde kimi eksiklikler ya da yanılgılar yaşansa da komutan arkadaşların mütevazı öncülükleri ve örgütsel hâkimiyetleri ile bu sorunları aşmak zor olmamıştı. Ve her arkadaş birbirine verdiği emekten dolayı onur duyuyordu. Kamp sürecinde Rozerin arkadaş tim komutanımdı ve

yine o sakin, duyarlı ve anlayışlı duruşuyla katılımıyla bana Kürt kızlarının gerilla yaşamıyla bütünleşmelerini düşündürüyordu. Belli zorlanmaları olsa da bunların katılımının üzerine etki yapmasına izin vermedi. Eğitim tartışmalarına katılmak için hazırlanıyor ve birikimini güçlendiriyordu. 8 Mart kutlaması için moral çalışmaları yaptığımız günlerde Rozerin arkadaş yine güçlü bir katılım gösterdi ve güzel sesiyle bir koro hazırlanmasına öncülük etti. Koro çalışmasındaki çabası sonucunda uyumsuz seslerimizde belli bir uyum yaratmıştı. Tiyatroda da yer almış ve büyük bir yoğunlaşmayla rolünü oynamıştı. Newroz ve Şehit Axin arkadaşın hazırladığı skeç her ne kadar koğuş yaşamımızda çıkan eksikliklerin özeleştirisi olsa da arkadaşları gülmekten kırıp geçirmişti.

O kış yaşadığımız ve öğrendiğimiz şeyleri kısaca anlatmak zordur. Çünkü kısa anlatımlara sığdırılacak paylaşımlar değildi yaşadıklarımız. Ama sonunda bitti ve düzenlemelerimiz yapıldı. Rozerin arkadaşla tüm paylaşımlarımıza rağmen O'nunla derinleştirmek istediğim konular vardı ve bunu biraz daha zamana bırakmıştım. Ayrılığın havası esince içimde bir burukluk oluştu. Büyüdü, çoğaldı ve benden taştı. Genel olarak arkadaşlardan ayrılmanın hüznü yanında Rozerin arkadaşla anlatmak isteyip de anlatamadıklarımın hüznü içimi kaplamıştı. Pratiğe hazırlanma anlamında kendimizi düşünsel olarak yenilemiştik ve bu hüznümün bunu aşmasını istemiyordum. Rozerin arkadaş yine öz savunma çalışmalarına geçti. Onunla vedalaşarak alanımıza geçtik. Sonra gelen arkadaşlarla O'na bir not göndermiştim. Aslında kendi vicdanımda, geçen zamanın telafisini vermeye çalışıyordum. 2005 baharını Rozerin arkadaş bana yazdığı mektupta anlatmış. Ondan daha özlü, sade ve anlamlı anlatmak sanırım biraz zordur.

Operasyon sürecinde O'nunla yine bir araya geldik, yedi arkadaşımızı şehit verdiğimiz gün birlikteydik. Rozerin arkadaş çatışma başlamadan önce hemen hazırlanmış, arkadaşların mevzilenmesinde rolünü oynamış ve çatışmada düşman karşısında direnişe geçmişti. O gün farklı bir gündü. Silahlar konuşmaya başladığında tüm hayvanlar birer birer çıkarak gizlendikleri yerlerden kaçmışlardı. Terk ettikleri savaş alanında sadece insanlar, kobralar ve silahlar kalmıştı. Günün ışıkları azaldıkça silah sesleri de azalmıştı ve karanlık kendisiyle birlikte derin ve sinsi bir sessizliği getirmişti dağlarımıza.

Sonrasını anlatmak belki benim için biraz daha zor. O'nu en son yaralıların kaldığı yeri değiştirdikleri zaman geldiğimiz karargâhta gördüm. Espriler yapıyor, yine anılarını, arkadaşların komikliklerini anlatıyor ve bana moral veriyordu. O dönemde Rozerin'e biraz da naz yapıyordum. Bir yandan güneye gelmemin tartışılması, bir yandan yarım bırakılanlar beni derin bir hüzne sürüklüyor, yüreğimin yarası durmadan kanıyor, kanıyordu. Onunla en son ayrılırken yine tecrübelerinden yola çıkarak bazı öğütler verdi.

Sonra...

Sonrası ayrılık.

Önceleri kısa süreli diye başlayan ve 2006 baharıyla birlikte sonsuzluğa dönüşen bir ayrılık. Bitmez tükenmez bir mesafenin açıldığı anların başlangıcı ve veda...

Vedalarımız...

Şehidi anlatmak, anlamlı yaşama dair gerçekleri bir düşüncede yoğunlaştırıp ruhunda damıtarak sesle buluşturmaktır. Şehidi anlatmaya her yelteniş kişiyi öz-söz ilişkisine yoğunlaştırır. Öz ve söz ilişkisi, insanın insan olgusuna ve insanlık değerlerine yabancılaştığı süreçlerden beri tartışılmalı bir konudur. Özün ne olduğu ve nasıl oluştuğu tarih boyunca merak konusu olmuştur. Kimileri uzun araştırmalar yapıp kitaplar yazarken, kimileri de tüm dışsal gerçekliklerden sıyrılarak kendi içinde bunu anlamaya yönelmiştir. Felsefecilerin düşünsel antrenmanlarının insanlığa düşünsel katkıları önemli olurken, çilekeşlerin yaşamı başlıbaşına bir öğretici rolündedir. Çilekeşlerin "bir lokma bir hırka" ilkesini esas alarak maddi yaşamın insanı etki altında tutan ve ruhsal dünyasında bir kalabalık oluşturan öğelerinden, bu dünya nimetlerinden, bu dünya dertlerinden ve bunların kişide yarattığı dünyevi kaygılardan kurtulma yöntem ve çabalarının ortaklaşp aktığı deryadır öz arayışı. İnsanın en sadeleştiği ve ona ait olmadığı halde onunla bütünleştirilen olgulardan sıyrılarak yalınlaştığı durum, bizler için özlü oluşun bir ifadesidir. Özlü olmak, maddenin kişiyi esareti altına alan yanlarından kurtulmak, ruhsal anlamda tahakkümcü sistemlerin etkisinden sıyrılmak ve bunu Önderliğimizin zindan direnişinde kendisi için esas aldığı "bir lokma bir hırka" ilkesiyle uygulayabilecek mütevazılığı gösterebilmektir. Özgürlük mücadelemizde bu ilkeyi uygulamaya karar vermek, sistemin birey için cazip kılmaya çalıştığı yaşam tarzından kopma anlamında verilen katılım kararında ortaya çıkar. Mücadele tarihimizin

zorlu yılları bu ilkeyle yaşamamanın binlerce örneğiyle örülerek bugüne gelmiştir. Önderlik öğretisi kişiliği çözümleme, verili olan yanlarını aşma ve ruhsal anlamda saflığa ulaşarak yeni olanı bu özle yaratma anlamında yol belirleyici ve yol göstericidir. Bu öğretiye göre yaşamak, bunun mücadelesini vermek kadar bu ilkenin zirvede yaşamsallaştırılması amacıyla yaşamına nokta koymak, ilkenin özümseme düzeyiyle bağlantılıdır.

Şehit, ilkeye can vermektir.

Öze ulaşma ilkesi olan “bir lokma bir hırka” ilkesini kendi şahsında bir bedene kavuşturmadır. Yaşam direnişinin zirveleştiği bir anda, o yetinilen lokmadan ve hırkadan da vazgeçmektir. Ruhsal, düşünsel, bedensel varlığıyla kendinden vazgeçmiştir. Ben'e dair tüm varlıklardan kendini yoksun kılmak, ben'i aşmak demektir. Kaybedecek şeyimiz her ne kadar az da olsa bu yoksunluk bizim gerçeğimizde özde bir zenginlik yaratır. Biz bu tarz yaratılan bir zenginliğin mirasıyla ve bu mirası taşımanın ağırlığıyla yaşamaktayız.

Rozerin arkadaşı yazarken yeniden yoğunlaşıyorum şehidin anlamına. Şahadetinin üzerinden iki bahar ve bir karakış geçti. Ve ben tüm özlemlerime, öfkelerime, acılarıma rağmen onu yazmaya, ifadelendirmeye çalışıyorum. O'nun şahadetine kendimi inandırmaya çalışarak, paylaşılmış zamanları hatırlıyorum. Her hatırlayış, yaşanmış olanları tekrar yaşatmaktır. Bu yüzden acılı bir anıyı sürekli hatırlamak, onu canlı kılmak ve yaşatmak anlamına geleceğinden kişiye derin acılar yaşatır ve yaşamı bir bütün sarıp sarmalar. Unutmak ise ihanettir. Unutmak onursuzluğunu kabul etmeyeceksek eğer, bu acıları anlamak, mücadele gerekçesine ve birlikte yaşamış olmanın ruhsal zenginliğine dönüştürerek yaşamak en doğru olanıdır.

Rozerin arkadaşın O'nu tanıyanları şaşırtan bir yanı vardı. Özgürlük hareketinin zorlu yıllarında ve zorlukların yoğunlaştığı mekânlarda mücadele yürütmüştü. Ama bu zorluklar hiçbir zaman O'nu yıldıracak, O'na pes ettirecek bir sonuca ulaşamadılar. Çünkü Rozerin arkadaş dayanıklıydı. Sağlam bir yüreğe sahipti. Küçük yaşta babasını kaybetmiş, sürgün edilmenin, göçerliğin sorunlarına maddi yaşam zorlukları da eklenince ilkokuldan sonra okulu bırakıp çalışmaya başlamıştı. O'nun bağlılıklarının ve dayanıklılığının en güçlü temeli annesidir. Ülke ve evlat acısı ile dolu yurtsever bir

Kürt kadını olan annesi de sistemin baskı ve zorbalıklarına direnen, yıkılmama mücadelesi veren bir kadındır. O'nun anlatımlarından anladığım kadarıyla Rozerin arkadaş O'nun yurtseverliğini, toprak sevgisini, mütevazılığını, konuşkanlığını ve gösterişsiz direnişçiliğini almıştı. Annesine duyduğu sevgi yanında O'na duyduğu bağlılığını oluşturan saygı, Rozerin arkadaşın bunun bilincinde olduğunu gösteriyordu.

İlkokula kadar okumuş ve katılmadan önce pek fazla kendini düşünsel anlamda geliştirme, bilinçlenme imkânına kavuşamamış olmasına rağmen Rozerin arkadaş bunu özellikle 2000 sonrası giderme, kendini bütünlüklü bir militan duruşa ulaştırma anlamında büyük bir çaba içerisine girmiştir. İlk katıldığı yıllarda yaşı küçüktür. Ve abisinin gerillada olması O'nda arkadaşları aile gibi görmesini, militan bakıştan farklı bir yaklaşımı getirir. Arkadaşlar da ilk günden O'nun güzel sesini keşfederler. Ve dinleme fırsatlarını hiçbir zaman kaçırmazlar. Katıldığı Amed eyaletinden sonra Zagros ve Kandil alanlarında kalır. O'nun ardından Dersim'den gerillaya katılan kardeşi Serkeftin (Necla Salman) arkadaş geri çekilme sürecinde şehit düşer. Ve Heval Rozerin, şehit düşen kızkardeşi Heval Serkeftin'den dolayı Dersim özlemlerini hep içinde yaşattı. Erkek kardeşi Brusk arkadaşın da şehit düştüğünü duymuştu. Serkeftin arkadaşın şahadeti O'na ağır gelse de bu ağırlığı mücadele kararlılığına dönüştürür. Kandil süreci 2000 ve sonrasıdır. Rozerin arkadaş, o süreçte yaşananların zorlaması ve kendi fiziksel rahatsızlıklarına rağmen 2003 yılında kuzey alanlarına gitme önerisi yapmış ve önerisinde ısrar etmiş ve sonuç da almıştır.

Gerillanın en güzel birlikteliklerinin yaşandığı yürüyüşlerde O'nunla olmanın, birlikte yorulmanın, birlikte soluğunu rüzgâra vermenin huzurunu yaşadım. O dönemdeki kararlılığımız ruhumuzda yeni sevinçler, yeni heyecanlar ve yeni kıpırtılar yaratmıştı. Dağlara yeniden çıkıyorduk. Rozerin arkadaş bu kıpırtıları en derinden ve anlamlandırarak yaşayanlardandı. Zorlanmaların kendini dayattığı zamanlarda, yürüyüşlerin en zorlu anlarında O'nun kendisine ve bizlere sürekli söylediği "Bir adım daha..." sözünü unutamam. Dağlara çıkmanın özgürlük olduğu gerçeğini anlamış olmanın bilgeliği gözlerine yansıyor. Her adımda düşmanı yenmenin bir daha, bir zaferden daha kazanmanın rahatlığıyla gülümsüyordu.

Birlikte kaldığımız süreçlerde O'ndan çok şey öğrendim. Adım adım gerillalaşmanın anlamına ulaşırken O'nunla dumansız ateş

yakmanın gururunu yaşadım. Duman çıkarmak anında bir uyarıyı da kendisiyle getiriyordu. Ve uyarı alan her kimse yanakları kızarıyordu. Bu sebepten dumansız ateş yakmak bir gerilla için gönül rahatlığı yaratan bir yaşam alışkanlığıdır. Heval Rozerin o sakın, kendi halinde gibi görünen hatta ağır denilebilecek temposuna rağmen birlikteliklerin en canlı yoldaşydı. Şimdi dönüp baktığımda bana ait kıldığım birçok değer, kendimle bütünleştirdiğim gerillacılık güzellikleri ve beğenilerin anlamını ilk kez o birlikteliklerde kavradığımı görüyorum. Ruhunda gerillacılığı duyumsayan her arkadaş birlikteliklerin, özellikle zor zamanların birlikteliğinin anlamını bilir ve o dönemlere olan saygısını olgun bir sevgiyle yüreğinin en derin yerinde saklar.

Gerilla ateşi sever. Ateşin dilini bilir. Onunla konuşur. Ateşin etrafında toplanan arkadaşlar ateş aracılığıyla sessizce anlaşır birbiriyle. Rozerin arkadaşına ise ateş ya da alevlerden çok közler yakışır. Ateşin o hızlı temposundan, değişken alevlerinden çok közlerin sakın, sessiz ve kızıl alınganlığı anlatır Heval Rozerin'i. Çarber için hazırlanan közlerin başına oturduğunda akreple yelkovanın sonsuz yürüyüşüne sohbetiyle eşlik etmeyi ve zamanın O'nun uzayıp giden anlatımlarıyla bütünleşmesini, bu yolla ruhunu zamana işlemeyi seviyordu. O'nun için yaşam demek, yaşadığın an kadar anılarını ve hayallerini ânın imbiğinden geçirmek ve öyle solumaktı. Alınacaksa bir nefes böyle alınmalıydı. Doğacaksa bir gün böyle doğmalıydı. Heval Rozerin Önderliği anlamaya, kendi geleneksel yanlarından kurtularak özgür kadın kişiliğine ulaşmaya yönelen bir yaşam anlayışına sahipti. Anlam arayışları kimi zaman O'nu zorlayacak düzeye dahi geliyordu. Ama arayışlarının sakın bir takipçisiydi. Sakın adımlarla arayışlarının peşinden giden ruhunun öyle görüldüğü gibi dingin olmadığı anlatımlarından ve sohbetlerinin içeriğinden anlaşılırdı. Sakın görünümü altında dinamik, canlı, çılgın ve deli dolu bir Kürt kızı vardı. Ülkesinin bağrında bir özgürlük ve aşk arayışçısıydı O.

Heval Rozerin yurtseverliğin O'ndan bekleneni aşan bir bilinç düzeyine ulaşmıştı. Doğduğu topraklar olan Mardin-Kızıltepe kadar gerillacılığının ilk adımlarını attığı Diyarbakır'ı da seviyordu. Yine bir o kadar da ideolojik ve askeri mücadele yürüttüğü Soran alanını da seviyor, soranca öğrenmeye çalışıyordu. Sevmeleri, yaşadıklarına yüklediği anlamların derinliğinden kaynağını alıyordu.

İlk şekillenmesini annesinden alan, birlikte yaşamı yarattığı gerilla arkadaşlar tarafından beslenip büyütülen ve Önderlik ile çiçeklenen bir sevgiydi bu. Annesinin yaşadıklarından kadın olmanın sistem içerisinde bireye yaşattığı zorlukları ve özgürlük hareketi içerisinde bunun mücadelesinin sürekli olarak verilmesi gerektiğini anlamıştı. O'nun kadın duyarlılığı, kökenini annesinin ayakta kalma mücadelesinde verdiği emeklerden, çektiği acılardan ve her şeye rağmen erkeğe dayanmadan, yaşam mücadelesinde başarıya ulaşmasından alıyordu. Bunu anlamıştı. Ve erkeğe dayanmamakla birlikte Önderlik öğretisi ve şehitler gerçeği dışında hiçbir şeye dayanmama kararı vardı. Bu nedenle bireylere bağlanma, buna bağlı olarak irade oluşturmama ya da herhangi bir olay karşısında kaldıramayacak düzeye gelme gibi durumları yaşamamıştı. Çünkü O'nda yoldaşlık sevgisi, derinliği olan, duygularını düşünceyle yoğuran ruhsal bir hisse dönüşen ve bilinciyle bütünleşen bir gerçeklikti. Soyut değil somuttu. Ama maddeyi aşıyordu. Bu yüzden O'nda iknayı esas alan, kestirmecilikten ve düz yaklaşımlardan özellikle kaçınan bir hitabet vardı. Bu güzel üslubu ve dili sayesinde halk ilişkilerinde de önemli sonuçlar alıyordu. Çoğu zaman O'nda biriken ve yaşamın günlük seyrinde ifadeye kavuşamayanları şarkılar söyleyerek dile getiriyordu. Şarkı söylemek O'nda ruhsal bir birikmenin taşması, acıların ve sevinçlerin akıp gitmesiydi. O'nu birçok defa gördüğüm halde ilk kez “Ey Beritana min” şarkısını söylerken hissetmiştim. O zaman O'nu ilk kez görme ya da O'nunla yeni tanışma duygusuna kapılmam O'nun içinden taşan nehirlerin şarkının ezgileriyle yükselip dalgalanması, taşlara çarpan ırmak suları gibi coşkun akıp gitmesindendi sanırım.

Birbirimizden ayrılırken de özlem şarkılarının bir iki kırık dizesiydi dilimize dolaşan. Fazla söze gerek yoktu. Bu yüzden susmuştuk. Çünkü kalplerimizden taşanlar gözlerimizde konaklıyordu. Vedalarımız da şarkılarla oldu.

Sevgili Rozerin,
Sizler 2006 yılının 8 Mart'ını kendi mütevazı timinizde söylediğiniz şarkılarla kutlarken bir yoldaşımız resimlemiş o ânınızı. En son resmin işte o. Şarkı söylerken yine ellerini dizlerine vurup ritm tutuyorsun. Gözlerinde hayatın ritmine uymanın heyecanıyla, dudaklarında ağız dolusu bir haykırış ve dalgaların kıyıya vurması gibi kalbimin kıyısına vuruyorsun.

Bu haykırışa kendimce öznel bir anlam yüklemek istiyorum. Sanırım en gerekli ve en güzel olan senin yarım bıraktıklarını tamamlamaktır. Senin yapamadıklarını yapmak, hatalarından dersler çıkararak yeni ve yüce anlamlara ulaşmak...

Böylece duyabilirim son nefesini, o nefese yerleşen özgürlük özlemlerini ve özgürlük ezgilerini, en yakınımda.

Dilzar Dîlok

Rozerin'in Güncesi

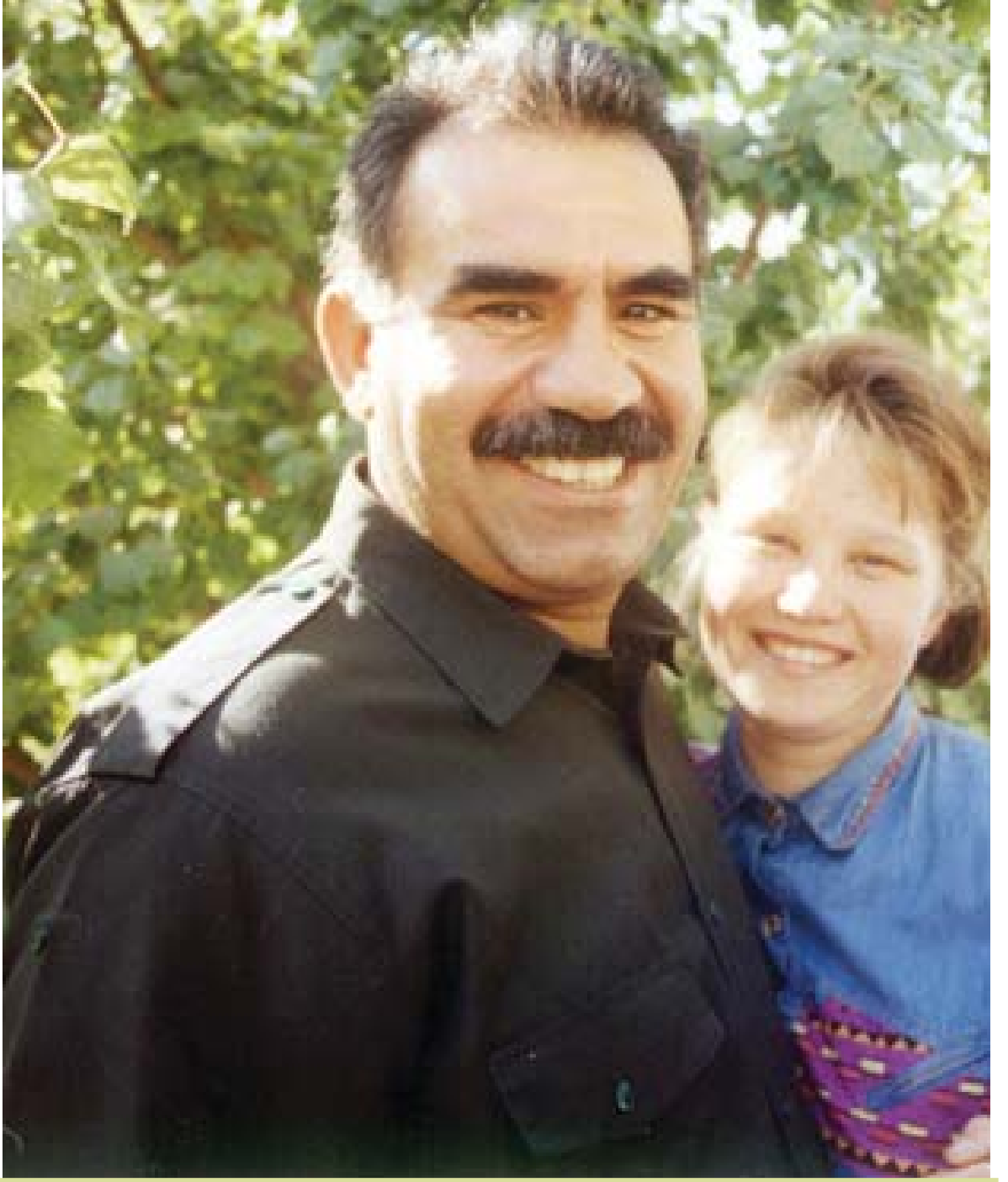

sıcak bir gerilla gülüşünün
eritemeyeceği hiçbir kar yoktur

***bir selamın ola
gele kuşun kanadında bahar***

“O kadar adsız şehit var ki... O kadar anısının açığa çıkarılıp hesap sorulması gerekenler, özellikle genç savaşçı var ki... Aslında tek tek anıları hakkında sadece bir değerlendirme değil de, onların bir halka mal edilmesini isterdim. Biz bu kısa sürede yaşamlarına anlam verilmesi için üzerimize düşen görevleri mutlaka yerine getireceğiz. Bize göz açtırmamak için dayatılan tüm zorluklara rağmen, tüm şehitlerin hakkını istemek ve gereklerini yapmaktan geri durmamak, esas alacağımız en önemli çalışmamız olacaktır.”

Önder APO